

viatges	La Patagònia com a excusa
muntanya	Montardo. Una via diferent d'ascensió
fauna	La fauna del Parc del Foix
expedicions	Sensacions personals al Muztagh-ata
senders	D'Alp a la Molina pel Sender 732
muntanya	La pica de Cerví
espeleologia	La cova dels Meandres de Sal
entrevista	Cristòfol Soler - Grup de Marxes
itinerari	De la Plana Rodona a Vilanova
escalada	1 ^a Lliga d'escalada Penedès-Garraf
història	L'escut de l'AE Talaia

glaceres australs

lum
color

InterSport Olària

Professionals de l'esport

Vilanova i la Geltrú
Plaça Soler i Gustems 5
Francesc Macià 50
Francesc Macià 101

Vilafranca
La Parellada 18

El Vendrell
Àngel Guimerà 34

Sitges
Sant Francesc 18

Socis Talaia
10% de descompte
en articles de muntanya

Consell de redacció revista@aetalaia.cat

Josep Blanes, Salvador Butí, Manuel Castellón,
Jaume Esteban, Miquel Fasius, Blanca Forgas,
Albert Meyer, Anto Olivares, Agustí Poch, Joan Raventós,
Nati Salvadó, Enric Viver

Assessorament lingüístic
Blanca Forgas i Jordi Perera

Disseny i maquetació
Manuel Castellón, Albert Meyer, Anto Olivares

Impressió
Gràfiques Ferpala SL, Vilanova i la Geltrú

Publicitat
Cristòfol Soler i Oriol Ventosa
publicitat@aetalaia.cat

Subscripcions i atenció als lectors
Subscripció anual: 12€. revista@aetalaia.cat

Preu d'aquest número: 5€

Han col·laborat en aquest número
Francisco Alcantud, Josep Blanes, Salvador Butí, Manuel
Castellón, Francesc Descarrega, Pere Fernández, Robert
Masana, Antoni Olivares, Antoni Ordovàs, Arcadi Pejuan,
Raimon Portell, Joan Raventós, Joan Rodríguez, Albert
Rovira, Ricard Sabaté, Humbert Salvadó, Carles Torras i
Josep Viver.

Dipòsit legal: B-979-5674

ISBN: 0576-4335

La revista Talaia no comparteix necessàriament les
opinions expressades en els articles dels seus col·labo-
radors i fa propis només els continguts de l'editorial.
Es prohibeix la reproducció total o parcial de qualsevol
contingut publicat a Talaia sense l'esment de la font.

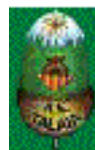
Talaia adverteix als lectors
que la pràctica dels esports de muntanya comporta
riscos i aconsella extremar les precaucions.

- 5 Editorial
- 6 La Patagònia com a excusa
Josep Blanes i Raimon Portell
- 20 Montardo 2.833 m
Una via diferent d'ascensió
Carles Torras
- 26 Columna d'opinió
Salvador Butí
- 27 La fauna del Parc del Foix
Humbert Salvadó
- 30 Sensacions personals al
Muztagh-ata (7.546 m)
Robert Masana
- 36 D'Alp a la Molina pel Sender 732
De vacances per la Cerdanya
Josep Blanes
- 38 Consells
La indumentària a la muntanya
Joan Rodríguez
- 39 La pica de Cerví
Salvador Butí
- 42 La Cova dels Meandres de Sal
Josep Viver
- 46 Entrevista al Grup de Marxes
Bon dia, marxadors!
Manuel Castellón i Antoni Olivares
- 48 Itinerari excursionista
De la Plana Rodona a Vilanova
Josep Blanes i Pere Fernández
- 52 1ª Lliga d'escalada Penedès-Garraf
Albert Rovira
- 53 L'escut de l'AE Talaia
Antoni Ordovàs
- 55 Publireportatge
Grifone
- 56 Notícies
Equip de redacció
- 58 Concurs

talaia

agrupació
excursionista

Foto primera pàgina:
Patagonia - Cova a la frontal nord
de la gelera Perito Moreno

Agrupació Excursionista Talaia
Carrer del Comerç 4
08800 Vilanova i la Geltrú
Telèfon 938 931 257
aetalaia@aetalaia.cat
www.aetalaia.cat

Condis Mar Blau

Supermercats i peixateries

Qualitat i servei

Sabem el que fem

Vilanova i la Geltrú
S'agrupa de Calafell

Zamenhof 28
Passeig Marítim 215

Quan un camina per un bosc a entrada d'hivern s'adona que la natura continua el seu cicle al marge de les preocupacions humanes que de vegades ens tenen tan tenallats. S'imagina aquells borrons durs i tancats quan al cap de pocs mesos esclataran en una simfonia de verds tendres per encarar la nova primavera. De vegades, el batec de vida continua la seva letargia sota un bon gruix de neu, esperant unes més bones condicions per reaparèixer. D'alguna manera, el cicle de la natura és una lliçó que convé aprendre i que ens pot ajudar a suavitzar les nostres vides atrafegades.

Els excursionistes ens hi sentim representats, en aquest cicle. Al llarg de l'any hi tenim contacte, utilitzem els seus espais per sadollar-nos

del desig que tots portem a dins de ser lliures a través de camins, avencs, parets o pales de neu, tant se val. Compartim aquella idea segons la qual l'excursionisme no és només un esport: és una manera d'entendre la vida, d'enfrontar-la i de viure-la.

L'excursionisme i les entitats que ens hi dediquem podem ser una medicina molt valuosa per a aquesta societat actual en què els valors es fonamenten en actituds individuals que sovint només porten a la frustració. La tenacitat dels muntanyencs per assolir un cim, un avenc o simplement per fer travessia amb bona companyia ens va a favor, ens fa més forts per anar per la vida i per apreciar tot allò que té de bo.

Llàstima -o potser és una sort- que per als grans mitjans mediàtics l'excursionisme i tots els valors que genera no siguin prou valuosos per poder-los transmetre a la resta de la societat. D'alguna manera, però, les entitats i el col·lectiu excursionista hem d'intentar ser-hi presents i posar en valor la nostra manera de treballar, les activitats que proposem, la filosofia que ha de ser al rerefons de tot allò que oferim.

Aquesta revista va i anirà en aquesta línia. Sense l'esforç de tots no seria possible editar-la. Esperem que els continguts que hem preparat us siguin útils i us agradin. Que tingueu una molt bona temporada d'hivern!

An aerial photograph of a massive glacier, likely in Patagonia. The glacier's surface is a complex mosaic of white and light blue ice, with numerous crevasses and meltwater channels. In the center of the frame, a dark, deep blue lake (proglacial lake) is nestled within a depression in the ice. The overall scene conveys a sense of vastness and the raw power of nature.

la Patagònia coma

An aerial photograph of a glacier, showing a large, deep crack running diagonally across the frame. The ice is a mix of white and light blue, with shadows highlighting its texture and the depth of the crevasse.

excusa

textos Josep Blanes i Raimon Portell
fotos Josep Blanes

Sensacions naturals a la Patagònia

Raimon Portell

Encara era fosc quan vam arribar a Puerto Madryn. A fora va començar a apuntar l'alba, amb prou feines un fil blanc entre l'oceà i el cel espès. Unes gotes grosses enfosquien l'asfalt. Damunt del mar van escampar-se tots els matisos de l'or i el coure. Els núvols van tenyir-se d'un gris de rovell de plata. Sobre la terra va plantar-se un arc de sant Martí precís, exacte, sòlid, com no l'havia vist enlloc. I el vam acceptar com una benvinguda.

A la costa atlàntica gairebé no plovia mai. Els núvols humits del Pacífic topaven amb els Andes i descarregaven en el vessant xilè de la serralada. Als pocs que aconseguien saltar, encara els quedaven centenars de quilòmetres de pla-

na patagònica, de turons llimats per un vent despietat i torrenteres seques, per esfilegar-se abans d'arribar a l'Atlàntic. Els matolls estiraven branquillons secs com filferros. L'herba s'arraulia en cues de conill de puntes esmolades.

El vent sec que baixava dels Andes pen- tinava un univers de matolls grocs recre- mats. El fil gris de la carretera ho partia com una clenxa. Rere la finestra la plana va començar a ondular-se, mandrosa, amb les línies plàcides del llom d'un paquiderm. Al fons van aparèixer pics nevats, esmolats com ullals nous. Algun podia ser el Cerro Torre, tot i la boira que gairebé sempre l'envolta. Vaig distingir les primeres cases d'El Calafate a la riba del llac Argentí.

A l'altra banda es retallava el massís del Fitz Roy amb un núvol per bufanda. Sobre l'herba dels prats ressaltaven els botons grocs i blaus de les últimes flors d'estiu. Una àliga que dormia sobre una estaca va estendre les ales. Un parell de rapinyaires rosegaven una llebre. Poc més enllà un còndor, ales immen- ses, va alçar el seu vol mandrós i pesat de cuirassat. Vam travessar boscos d'arbres torturats, menjats per barbes de caputxí i líquens.

Vaig endevinar retalls de la glacera, un iceberg al Brazo Rico, la punta d'un arc de Sant Martí, el núvol permanent. I a la sortida d'una corba vam encarar-nos

Pàgina anterior:

Curioses formes del gel a la part central de la gelera Perito Moreno.

A sota:

Barrera de blocs de gel al Lago Argentino que impedeixen l'accés a les geleres Upsala i Onelli.

A la dreta:

Barrera de grans blocs de gel. Al fons, els cims del Parque Nacional de los Glaciares.

amb la paret imponent del Perito Moreno. Davant nostre s'alçava una pantalla de cristall de més de quaranta metres, amb un front de cinc quilòmetres que es perdia al sud pel Brazo Rico i, al nord, damunt del llac Argentí. Centenars d'agulles s'aguantaven en un equilibri precari, a punt de precipitar-se al canal i tornar a l'estat líquid que els havia estat privat durant trenta mil anys. A la part de baix el gel era marí i maragda, profund i dens com les aigües abissals. A dalt, les punxes i xemeneies canvia-

ven amb la llum i passaven del blanc pur al blau elèctric, al rosa, i corrien per tots els verds.

En eterna descomposició, s'escorria grava blanca que esclatava com metralla en topar contra les plaques inferiors. No podia deixar de mirar-lo. Sabia que si li donava l'esquena em trairia amb un espectacle encara més corglaçador. Des de més de cent quilòmetres se sentien els grinyols de les esquerdes que esqueixaven les moles de glaç. S'enfonsava la paret davantera i l'aigua arrossegava llenques immenses.

Ja amb llum de posta, va esclatar una columna de quatre pisos d'alçada, esvelta, de fust de copa. Va desaparèixer aigües endins. Va tornar a sortir, i a enfonsar-se, i va escampar pel llac ones concèntriques mentre encara espeternegava la metralla que havia arrossegat. A l'altra banda del canal, des d'on m'ho mirava, arbres amb noms com guindo, nyire i lenga, mostraven els últims torrats de la tardor.

I.R.D.Gálvez

Cicli

BH, Giant, Massi

Plaça de Pau Casals 1

Vilanova i la Geltrú

Telèfon 93 814 88 68

i.r.d.galvez@hotmail.com

Un viatge a la fi del món

Josep Blanes

La Patagònia és una vasta regió situada a la part més austral d'Amèrica del Sud, amb territoris de l'Argentina i Xile. Però en ocasió d'aquest viatge, la Patagònia també serveix d'excusa per conèixer altres llocs geogràficament interessants d'aquest continent sud-americà. Aquest relat és una proposta, un tast de tot allò que cadascú pot trobar-hi, i això evidentment respon a un viatge-excursió realitzat per aquest cronista i viatger amb la seva dona.

Jornada 1. Per arribar-hi el visitant afronta un llarg viatge de tretze hores de vol i més de deu mil quilòmetres que el duu a Buenos Aires havent sobrevolat el famós Rio de la Plata.

Jornada 2. Abans de dirigir-se cap a la Patagònia, l'endemà torna a volar cap a Puerto Iguazú per conèixer de primera mà les famoses cascades homònimes. Al petit aeroport un transportista el duu cap a l'hotel, als afores del poble, gairebé enmig de la selva, just davant l'aiguabarreig dels grans rius Iguazú i Paraná i ben a prop de la confluència de tres països: Argentina, Brasil i Paraguai.

Jornada 3. Al matí, viatger i guia es traslladen a les cascades, primer pel costat brasiler per complir el tràmit de segellar el passaport d'entrada i sortida dels dos països. Quatre passes i ja són davant d'un dels més bells espectacles naturals del món. El brogit dels

Pàgina anterior:
Parque Nacional de los Glaciares

A l'esquerra:
Cascades d'Iguaçú. Vista dels saltants del
circuit superior del costat argentí.

A la dreta:
Cascades d'Iguaçú.
Vista lateral des del costat brasiler.

saltants i la boira humida ho inunda tot. Des del costat brasiler es veuen les cascades argen-
tines i, enmig de tot, l'espectacular Foç do
Diablo, un salt de 80 metres que cau en una
gorja per on s'escola bona part de l'Iguaçú.

A la tarda també es podran contemplar
els salts d'aigua brasilers des de la banda
argentina. L'espectacle aquàtic és un esclat de
natura desfermada i salvatge. Però el centre
de l'espectacle és la Fou del Diable, tot i que
per aquest conjunt de cascades passen més
de 1.500 metres cúbics d'aigua per segon al
llarg d'una falla geològica de 2.700 metres,
amb més de 275 salts, amb una distribució de
cabals del 70% en territori argentí i del 30%
en el brasiler.

Passarel·les metàl·liques permeten accedir a
mitja alçada per poder observar i fotografiar
la Fou, però és gairebé una missió impossible
a causa del núvol espès que provoca el gran
moviment líquid. El viatger torna al costat
argentí on un trenet permet transportar els
visitants cap a les passarel·les que travessen
diversos braços del riu amb noves visions
igualmente espectaculars. L'aglomeració de
turistes és notòria i tots ells acostumen a
defensar l'espai guanyat a les baranes dels
miradors, sobretot damunt la Fou. Els circuits
Superior i Inferior permeten tenir nous punts
de vista de les cascades des de diferents nivells
i els visitants es remullen amb els esquitxos de
l'aigua i poden observar els arcs de Sant Martí
que s'hi dibuixen. Mentrestant, per tot el Parc,
apareixen pels camins uns animals caracterís-
tics d'aquella zona: els coaties (*Nasua nasua*),
molt sociables i enjogassats, de nas llarg i cua
llarga i dreta. Una excursió inoblidable a un
dels més bells espectacles naturals del nostre
món.

Jornada 4. Tornada cap a Buenos Aires per
canviar d'avió i continuar cap al Calafate,
centre de connexió amb el Parque Nacional de
los Glaciares, declarat Patrimoni de la Humani-
tat, un indret situat gairebé al capdavall de la
Patagònia. El Calafate és una localitat que es
troba al costat del Lago Argentino, el llac més
gran del país, que s'alimenta amb el desglaç
de les seves nombroses geleres.

Des del Calafate es visita una de les geleres
més conegudes: el Perito Moreno. En el
desplaçament cap al Perito, el guia explica
al viatger l'origen del nom del Calafate, que
prové d'una planta arbustiva (*Berberis buxi-*

A l'esquerra:
Canal de Beagle. Pingüinera d'Isla Martillo
amb la platja plena de pingüins patagònics.

A l'esquerra a baix:
Pingüinera d'Isla Martillo. Un exemplar jove de
pingüí patagònic (*Sphenicus magellanicus*).

A la dreta:
Impressionant frontal de la gelera Spegazzini.

folia) molt abundant en aquesta zona, amb espines, flors grogues i uns fruits semblants als aranyons. També explica quines són les dues espècies d'arbres més habituals a la Patagònia i a la Tierra del Fuego: la Lenga (*Nothofagus pumilio*) i el seu parent el Ñire (*Nothofagus antarctica*), que a l'estiu presenten un color verd brillant i a la tardor adquireixen un color vermell molt intens. Alguns d'aquests exemplars estan colonitzats per un paràsit semblant al vesc: l'anomenat Farolito Chino (*Misodendron punctulatum*).

El viatger i el seu guia s'acosten al Perito Moreno per la carretera que voreja la península de Magallanes, però abans d'arribar al punt d'observació s'embarquen en un catamarà que navega pel peu de la gegantina

cinglera glacial. La visió de la muralla reblerta d'agulles, seracs i altres filigranes de gel és espectacular. La gelera mesura 31 km de longitud des de la serralada on s'inicia fins que el seu front s'estimba contra la punta rocosa de la península de Magallanes, que la divideix en dos grans sectors: el Canal de los Témpanos, al costat nord, i el Brazo Rico, al costat sud. A la punta rocosa de la península hi ha instal·lat un gran centre d'atracció turística amb una extensa xarxa de passarel·les metàl·liques perquè els turistes puguin contemplar i fotografiar com l'avenç de la glacera va descomponent lentament el gel en icebergs de mides diverses que suren al llarg dels canals.

Alguns tècnics creuen que el Perito Moreno és de les poques geleres al món que encara avan-

cen. No sembla que el canvi climàtic l'afecti gaire, tot i no tenir la vigorosa empenta d'anys enrere. Mentre que en altres geleres més petites el retrocés és palpable, en el cas del Perito l'alimentació constant de neu a la seva capçalera la manté en vida.

Jornada 5. El viatger canvia radicalment de lloc i es desplaça amb autocar en un llarg viatge per anar a conèixer les Torres del Paine, situades en territori de Xile. L'indret és Parc Nacional i Reserva de la Biosfera, amb unes 240.000 hectàrees protegides. És el paradís dels escaladors que intenten assolir les seves agulles, torres i els famosos Cuernos. El Parc Nacional disposa d'una bona xarxa de camins excursionistes d'alta muntanya a l'entorn d'aquest massís, amb zones per acampar, refugis i hotels.

El viatger inicia el periple barrejat amb un col·lectiu de diverses nacionalitats que surt del Calafate a dos quarts de sis del matí per travessar un desert immens on pasturen els ramats. De tant en tant troben el que s'anomena una estancia, una mena de granja, i res més. En canviar de província, la carretera, que era acceptable, es transforma en una pista de terra i pedres, i per traspasar la frontera perden més d'una hora en una enutjosa burocràcia que fins els obliga a canviar d'autocar. Per entrar al Parc Nacional cal utilitzar un vehicle xilè i no deixen entrar res de menjar que no sigui del país.

Cap al migdia surten cap al Parc i hi accedeixen per una de les Porterías. Poc més enllà s'aturen a conèixer el llac Sarmiento de Balboa. Com tots els d'aquesta zona, té el perímetre blanc, encara que l'aspecte de l'aigua sigui d'un intens color blau cel. Això és degut al sistema hídric, que és tancat. Hi ha afluents però els llacs no tenen drenatge, la qual cosa produeix un ambient salí. S'hi troben cianobacteris (en diuen trombolitos) que fan la fotosíntesi i precipiten calci a l'aigua, d'aquí la blancor de les vores del llac.

És fàcil poder veure guanacos en llibertat per aquests paratges. Els guanacos (*Lama guanicoe*), de la família dels camèlids, es troben per tot Amèrica del Sud. Són parents directes de les llaques, les vicunyes i alpaques. També s'hi poden veure choiques (*Pterocnemia pennata*), una espècie de petit estruç també anomenat

nyandú, un animal representatiu de la fauna de la Patagònia.

Les Torres del Paine no triguen a aparèixer de fons i tothom treu les càmeres per fotografar Cuernos i Torres abans que el barret de núvols no els atrapi. Aviat s'arriba al mirador del llac Nordenskjöld. Més avall de la Guarderia Pudeto es pot visitar el Salto Grande, un espectacular salt d'aigua en el punt on les aigües del gran llac Nordenskjöld es vessen cap al blavós llac Pehoe, que recull totes les aigües del desglaç del vessant sud del massís. Un altre mirador enfoca cap al riu Paine i el llac Toro, i ens mostra les enormes imatges del Paine Grande (3.050 m), dels Cuernos nord, central i oriental, i també el Paine Chico.

De retorn al Calafate, per una de les porteries del Parc els viatgers capten, a última hora de la tarda i sense cap núvol, les Torres central, nord i el Nido de Cóndores. Tràmits fronterers, canvi d'autocar i carretera pel llarguíssim desert de 290 quilòmetres. Malgrat la breu estada, val la pena el llarg desplaçament per veure aquelles imatges naturals tan espectaculars. Arriben tots al Calafate passada la mitjanit.

Jornada 6. El viatger torna a visitar geleres. Aquesta vegada s'hi acosta amb un catamarà des del Puerto Bandera pel Lago Argentino, primer cap al Brazo Norte, d'on ja s'albiren les serralades curulles de gel i neu. Encara que sigui estiu, es nota la relativa proximitat de l'Antàrtida. En aquesta ocasió la barrera de

A l'esquerra a baix:
Un còndor (*Vulturó grypus*) a la costa propera a l'Spegazzini.

Al mig a dalt:
Cascades d'Iguaçu. Un grup de coaties (*Nasua nasua*).

Al mig a baix:
Torres del Paine (Xile). Ramats de guanacos (*Lama guanicoe*).

A la dreta:
Llops marins (*Ofaria flavescens*) i corbs marins (*Phalacrocorax albiventer*) al canal de Beagle.

gros absorbits penetren poc en el gel, però els fotons blaus, que són els més energètics, resisteixen fins al final i es fan visibles. Aleshores és quan el gel més compacte es torna de tons agradablement blavosos.

En aquesta jornada també es visita el Brazo Spegazzini, el qual té el front de gelera més petit que els altres, però és el més alt de tota la zona, amb 135 metres d'alçada (el veí Perito Moreno només en té 90). Passejar-s'hi pel davant és francament impressionant. Una caòtica i inclinada gelera lateral l'alimenta pel seu costat dret.

El Perito Moreno també es pot visitar pel nord. El pas és lliure d'icebergs perillosos. Però si la tripulació sospita d'una imminent esclavissada de gel, es planten amb el catamarà davant del frontal de la gelera i a esperar. L'expectació arriba al màxim. Els primers símptomes de descomposició d'una gran cova al frontal de la gelera s'inicien. Al mateix temps augmenten els cops de colze entre els turistes que ocupaven les dues proes per obtenir la millor imatge, tots amb el dit al disparador dels aparells fotogràfics. I aleshores l'apoteosi s'esdevé durant uns quants segons: amb un gran terrabastall, una immensa cova de gel es desploma a l'aigua en una de les imatges més espectaculars que es puguin observar. Un ooooo!!! unànime sona de la multitud i el segueixen uns forts aplaudiments. I tot seguit arriba al catamarà una onada que fa arrapar els viatgers a les baranes. On hi havia la volta i contraforts de la cova ara hi ha una llisa paret de gel blau.

Jornada 7. El viatger es dirigeix a l'aeroport del Calafate i agafa un avió cap a Ushuaia, la fi del món... La Tierra del Fuego. Ushuaia pretén amb molta constància convertir-se en una gran ciutat i centre d'atracció turística, però la Tierra del Fuego ha estat oblidada històricament i continua separada físicament de la resta de l'Amèrica del Sud per l'estret de Magallanes. L'arxipèlag té una illa de grans dimensions i altres illes petites. L'illa més gran està dividida en dues parts que pertanyen a Xile i Argentina, i la frontera divisòria baixa recte des de Cabo Vírgenes, al nord, tomba just davant d'Ushuaia, continua pel mig del Canal de Beagle i cap al sud, com si volgués seguir fins a l'Antàrtida que té al seu davant.

gel impedeix entrar al Brazo Upsala i a l'Onelli, però val la pena tan sols passejar-se per davant de la gèlida barrera de formes disparells i volums desiguals. Les càmeres es tornen a desenfundar i es disparen constantment per captar les més subtils imatges. Si hom aixeca el cap, no és estrany que per aquesta zona pugui veure sobrevolar algun magnífic exemplar de còndor (*Vulturó grypus*), el voltor americà símbol de la serralada andina.

L'itinerari que segueix el catamarà és laberíntic. El vaixell passa a tocar de grans blocs de gel blau i transparent. Aquí cal explicar el fenomen del gel blau. En aquestes regions fredes crida molt l'atenció la tonalitat blava dels icebergs i dels grans blocs de gel que es despenquen de les glaceres que es visiten. Si la neu és tan blanca, com és que aquest gel es veu tan blavós? L'explicació la trobem en l'aire que conté la neu.

Habitualment, la neu es veu blanca perquè s'hi acumula molt d'aire al seu interior, el qual reflecteix la llum del Sol. Les bombolles d'aire fan que l'espectre de colors de l'Arc de Sant Martí que componen la llum blanca (que van des del vermell fins al violeta) i que hi envia el sol, es "fongui" i que la llum que hi veiem sigui blanca. Però quan la neu s'espesseix i es converteix en gel, aquest pot ser dur i compacte i el contingut d'aire es redueix molt, i la llum que travessava el gel fins a les capes més profundes ja no troba l'aire que abans reflectia la llum del sol. Els fotons vermells o

A l'esquerra:
Frontal sud de la gelera Perito Moreno vist
des del centre d'observació de Península
Magallanes.

A la dreta:
Els Cuernos del Paine

el sol, o defensen el territori d'altres invasors o competidors. L'indret resulta apassionant.

En una platja amagada de Isla Martillo apareix una colònia de pingüins patagònics (*Spheniscus magellanicus*), l'espècie que més prolifera en aquestes contrades. Els tripulants del catamarà no deixen baixar els turistes a la platja per prevenció mediambiental, però amb la proa ancorada a la sorra els tenen a curta distància i els fotografien i graven amb tota tranquil·litat. La platja és atapeïda de pingüins joves prenent el sol. Els més grans es capbusquen a l'aigua per buscar algun peix per dinar.

Els turistes tornen cap a Ushuaia francament satisfets per haver pogut conèixer i captar les insòlites imatges de la fauna pròpia d'aquests indrets en estat natural.

Jornada 8. El viatger aprofita el dia per visitar el Parque Nacional Tierra del Fuego. Una furgoneta el desplaça fins a l'estació del Tren del Fin del Mundo, un transport original, de via molt estreta, que recorre el mateix trajecte del ferrocarril que conduïa els presidaris d'Ushuaia fins als boscos on treballaven, de vegades amb neu fins a la cintura. El trenet actual, reconvertit en un atractiu turístic, travessa algun sector amb vestigis de la civilització Yàmana i amb moltes soques de Lengas estassades pels expresidaris.

Al final del trajecte es fa un recorregut a peu en el bosc per conèixer espècies locals de plantes, arbres i bolets desconeguts per als viatgers. Prop d'un riu, es visiten unes castoreres, grans preses a l'aigua fetes de troncs pels castors (*Castor canadensis*), animals molt mal considerats perquè provenen del Canadà i malmeten l'aspecte natural del parc. L'excursió finalitza a la badia de Lapataia, les aigües de la qual connecten amb el Canal de Beagle. També acaba aquí la Ruta Nacional 3 que porta fins a Buenos Aires en 3.079 quilòmetres i enllaçant amb la panamericana que arriba al capdamunt d'Alaska en un total de 17.848 quilòmetres de carretera.

La resta del dia acostuma a discórrer per als turistes a Ushuaia per visitar els seus establiments turístics i gastronòmics, comprar algun record i conèixer els seus carrers costeruts.

Jornada 9. El viatger vola de retorn cap a Buenos Aires.

Jornada 10. Un menú autocar duu el viatger a fer un 'tour' per tot Buenos Aires. Es visiten sense parar gaire estona barris, places i els monuments i edificis principals.

Jornada 11. Francament content i satisfet del viatge, el qui signa aquest text se'n tornava cap a casa després de set vols d'avió i molts vehicles auxiliars de transport.

Aquest racó de món ha estat un territori salvatge, pobre i oblidat, habitat només per les primitives tribus yàmana i altres grups humans que foren descoberts pel naturalista Charles Darwin i el seu bergantí Beagle (d'aquí el nom del canal). Magallanes ja havia identificat aquest arxipèlag cap al 1520 i l'havia anomenat Tierra del Fuego pels nombrosos focs que hi va veure a les seves costes. L'any 1830, el capità Fitz Roy es va endur alguns nadius a Anglaterra per "civilitzar-los". El 1871 s'hi va instal·lar una sotsprefectura de l'armada argentina que hi va hissar per primera vegada la bandera d'aquell país. El 1885 Ushuaia és nomenada capital del Territorio Nacional Tierra del Fuego. L'episodi que marcarà la ciutat d'Ushuaia fou la instal·lació, a partir de 1911, d'una presó de reincidents, que acabaven

els seus dies en aquell paratge desolat i fred. Aquesta presó va significar l'eix del desenvolupament d'Ushuaia per les activitats i els serveis que calia desplegar per als presoners. La presó va funcionar fins l'any 1947. Actualment Ushuaia és la ciutat més austral del món i continua creixent gràcies al turisme.

El viatger torna a pujar a un catamarà que es dirigeix cap al canal de Beagle per anar fins a la Isla de los Pájaros, prop del far dels Eclaireurs. Allí hi pot veure una gran quantitat de corbs marins (*Phalacrocorax albiventer*) i altres espècies de gavines australs. En una illeta troba una colònia nombrosa de llops marins (*Otaria flavescens*), anomenat Lobo marino de un pelo. La superfície rocallosa de l'illa és plena d'aquests mamífers que descansen i prenen

Casa Roset

des de 1934

lampisteria, aigua
electricitat, gas
climatització
energies alternatives

Carrer Recreo 65
Vilanova i la Geltrú
Telèfon 93 893 60 11
casaroset@casaroset.com

Una via diferent d'ascensió (vessant est)

Montardo

2.833 m

Carles Torras

El Montardo és un dels cims més emblemàtics de la Vall d'Aran i està situat als límits del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici. Mirador de primera categoria amb vistes panoràmiques de 360° per la seva situació una mica aïllada de les muntanyes veïnes i la seva major altitud. Per tots ben conegut i molt freqüentat, té diferents vies d'ascensió. Les més normals o clàssiques són: o accedir-hi des de la Vall d'Aran pel refugi de la Restanca i el coll de la Crestada, o fer-ho des de la Vall de Boí (embassament de Cavallers) i el refugi de Ventosa i Calvell. La proposta que us faig en aquest article, però, és per un itinerari molt més solitari i poc conegut, que passa per la vall de Loseron, el llac de Saslòses (sota el Circ del Montardo, només visible des d'aquí) i permet arribar al cim pel seu vessant est. El descens es fa per la ruta clàssica del coll de la Crestada i el refugi de la Restanca, essent així una espectacular ruta circular al Montardo.

Fitxa tècnica

Desnivell: +1.440 m

Distància: 20 km

Dificultat: Alta. Recorregut d'alta muntanya llarg i amb un desnivell considerable on, a més, una part del camí està poc marcat / fitat i requereix bona orientació o l'ajuda d'aparells electrònics (GPS). Sobretot cal posar atenció per trobar les fites des del llac de Saslòses fins poc abans d'arribar al cim.

Horari: 5 h d'ascens i 3 h i 30 min de descens més parades (cal comptar entre 10 i 11 h en total)

Pàgina anterior:

L'Aneto i les Maladetes des del cim del Montardo. Foto: Francesc Descarrega

A la dreta:

Part inicial de la pista de Loseron.

Foto: Francesc Descarrega

A sota:

Mapa Val d'Aran (1:40.000). Editorial Alpina

Inici i final: Aparcament del Pont de Ressèc

Accés punt de sortida: Des d'Arties cal anar per la carretera asfaltada de la Vall de Valarties fins a l'aparcament del Pont de Ressèc. Aquí la pista continua tant cap al Pontet de Rius (proper al refugi de la Restanca) com cap a la mateixa vall de Loseron, on es pot arribar fins al pla de la Mesilla (segons el vehicle). A l'estiu, però, hi ha una barrera a l'altre costat del pont de Ressèc que només permet el pas dels vehicles autoritzats. Cal tenir en compte, doncs, que part de l'itinerari proposat es fa caminant per pistes amples.

Època recomanada: Primavera avançada (amb neu només present a cotes altes), estiu o principis de tardor (abans de les primeres nevades).

Descripció de l'itinerari

Començarem a caminar a 1.390 m, aparcament del Pont de Ressèc. La pista va en direcció nord cap al Pontet de Rius i el refugi de la Restanca, però poc després de sortir hem de deixar-la i continuar per la pista que surt a la nostra esquerra i va cap a Loseron i el pla de la Mesilla (1.897 m). Aquí s'acaba la pista. Des del pla de la Mesilla pujarem per la rampa d'un desmantellat funicular, deixant el camí que puja cap al llac de Montcasau, per desviar-nos a la dreta seguint un antic tram horitzontal de vagonetes penjat a mitja alçada del cingle, entre arbres. Un cop passat el barranc de la Ribereta (1.980 m), desembocarem en un abrupte cercle rocós que cal superar per una canal evident. Aquesta canal és el punt clau d'aquest itinerari ja que és l'únic pas possible i en cas de fer l'itinerari d'anada i tornada per aquí es pot perdre temps buscant-la (tot i que els mitjans electrònics actuals, GPS, ens ho poden facilitar molt). Aquesta és una zona de risc d'allaus, si hi hagués neu. Superant el brusc desnivell per la canal, arribarem a un cercle glacial suspès, és el Circ del Montardo, a la base del qual trobem el llac de Saslòses (2.160 m). Baixarem lleugerament fins al

Fer👁️ptica

**Professionals de la visió
i l'audició**

**Audífons: digitals programables,
analògics, invisibles,
intro-auriculars
o retro-auriculars**

**Carrer Josep Coroleu 74
telèfon 93 815 74 72**

**Rambla Principal 55
telèfon 938 143 862**

El descens el farem per la ruta clàssica del Montardo cap al coll de la Crestada (2.492 m), l'estany del Cap de Port (2.229 m) i el refugi de la Restanca (2.010 m). D'aquí continuarem baixant fins a trobar-nos amb la pista, al Pontet de Rius (1.647 m). Ara queda només seguir-la fins al cotxe.

El dia 28 de maig de 2011 set socis de la Secció de Muntanya de l'entitat vàrem fer aquest espectacular itinerari.

desguàs del llac i tornarem a emprendre la pujada, aquest cop en direcció NW primer i W després, suau al començament encara que després es va redreçant. En aquest tram les fites estan força distanciades i a vegades pot costar trobar-les. Atenció si hi ha neu (encara pot costar més). Cap a la cota 2.500 la inclinació decreix i continuem avançant per una coma sinuosa. Cap a la cota 2.660 veurem per primer cop el Montardo. Només ens faltirà arribar a la cubeta sota el cim i emprendre la pala final per arribar al punt culminant del recorregut (2.833 m).

A dalt a l'esquerra:
Estany de les Monges.
Foto: Francesc Descarrega

A dalt:
Seguint la traça.
Foto: Francesc Descarrega

A l'esquerra:
*Seguint l'ascensió
amb el llac de Saslòses al fons.*
Foto: Arcadi Pejuan

A la dreta:
Iniciant la baixada.
Foto: Francesc Descarrega

Bibliografia

Montardo en blanc, fins al cim amb esquís.
Revista "El Muntanyenc" (Club Muntanyenc de Sant Cugat). Febrer - Abril 2.010

Val d'Aran, Mapa – Guia Excursionista. Ed. Alpina 1:40.000

Beepmeca

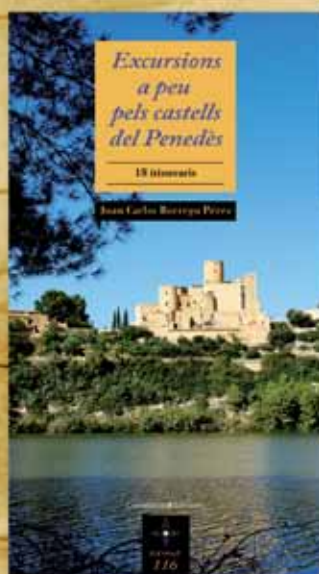
Carrer de l'Aigua 14
(a 50m Església de St. Antoni)
Vilanova i la Geltrú
Tf. 93 814 24 05
info@beepmeca.com
http://www.beepmeca.com

Centre d'estudis
Cursos d'informàtica
per a totes les edats
Introducció a la informàtica

N O V E T A T S

EXCURSIONS A PEU PELS CASTELLS DEL PENEDÈS 18 itineraris

Autor: Juan Carlos Borrego Pérez
Nombre de Pàgines: 156
Nombre d'il·lustracions: 59
Preu: 13,10 euros
ISBN: 978-84-9791-790-2

Aquest llibre combina tres activitats en un sol manual: una guia per llegir a casa, consultar davant un castell i usar durant una caminada. Es presenta com un catàleg de castells romànics, torres de guaita, torres de defensa o alimares i masies fortificades d'entre el segle IX i el XIII que es troben al llarg dels 18 itineraris.

EXCURSIONS PER LA HISTÒRIA DE CATALUNYA 19 itineraris a peu

Autor: Gener Aymamí i Domingo
Nombre de pàgines: 168
Nombre d'il·lustracions: 63
Preu: 13,50 euros
ISBN: 978-84-9791-798-8

Una de les millors maneres d'entendre un país és desxifrant la seva història i una de les millors maneres de conèixer-lo és caminant. Així, doncs, el producte d'aquest binomi és el llibre *Excursions per la història de Catalunya* on es recullen 19 itineraris a peu que esperem es recorrin i es gaudeixi de l'entorn.

**Confia en nosaltres
Dóna sentit a la teva llar**

**Vilanova i la Geltrú
Plaça de la Vila 12**

**Vilafranca del Penedès
Carrer de Sant Joan 5**

Opinió

De Salvador Buti

En una societat en què tot canvia tan de pressa, en què allò que semblava essencial passa a ser anecdòtic en pocs anys, en què ens volien fer creure que tot anava cap a un altre sentit quan en realitat no sabien cap a on anava...

En una societat manipulada per interessos de no sabem qui i de no sabem on, volen que l'excursionisme -que ha estat i és encara tan especial a casa nostra-, es dilueixi en una activitat esportiva i lúdica més, volen que creguem que també ha de canviar.

Autocars Vendrell

Taxis, minibusos i autocars

**Telèfon 938 922 544
info@autocarsvendrell.com
www.autocarsvendrell.com**

Tots caiem en la trampa, sembla que ara només impera la competició. Si no hi ha competició no hi ha diners. Impera la massificació. Si no hi ha molts participants no hi ha negoci. Impera el lleure. Si no fem que la gent s'ho passi bé no vindran i no hi haurà desenvolupament.

Tots? Nosaltres també?

Sí. És evident que molts de nosaltres també veiem les entitats, cada vegada més, com a simples proveïdors de serveis.

Però encara no el som, un proveïdor de serveis. Som el punt de confluència de moltes voluntats que lliurement i -"oh!, sacrilegi!" - sense pensar en el benefici econòmic que en traurem, ens trobem per disfrutar i intentar ser una mica més feliços, però també per créixer com a humans i relacionar-nos, per motius humans i amb finalitats humanes. Un lloc on fem amics, on ens sentim formar part de la societat civil i on mirem de posar sentit comú a les nostres vides.

L'excursionisme i les entitats excursionistes són ara més necessaris que mai.

Tecnics Instal·lacions SCCL

A. Campillo

**aigua llum gas calefacció
aire condicionat escalfadors**

**Picapedrers 3 Vilanova i la Geltrú
telèfons 93 814 32 46 607 29 85 48**

La fauna del Parc del Foix

Humbert Salvadó

Biòleg
Departament de Biologia Animal
de la Universitat de Barcelona

Al bell mig de les tres comarques penedes-enques Alt Penedès, Garraf i Baix Penedès, hi trobem el Parc del Foix. Comarques molt humanitzades, on les zones humides d'interès per la fauna cada dia són més escasses. Antigament la costa del Garraf i del Baix Penedès estava fornida de petits aiguamolls costaners. Avui dia han estat edificats, assecats i en definitiva han desaparegut. De manera que, avui, l'extensa massa d'aigua que conforma el pantà de Foix és la zona humida de major envergadura del Penedès i no tan sols dóna singularitat a aquest espai sinó a les tres comarques.

L'espai natural del Parc del Foix com a element més rellevant, òbviament, conté el pantà, que el trobem quan el riu Foix travessa, encaixonat, la serralada Litoral Catalana entre la plana penedesenca i la costa. El parc comprèn 2.900 hectàrees i un territori envoltat de muntanyes més o menys àrides amb roquisars, boscos espessos a les fondalades, de planes agrícoles i petits nuclis urbans. De tota manera, el que més caracteritza aquest espai són els ambients naturals lligats a l'aigua, al riu i especialment a l'embassament amb frondosos boscos de ribera, platgetes i canyissars. Aquest conjunt d'ambients són l'hàbitat d'una important diversitat de fauna silvestre, que sovint ens resulta desconeguda. Per tal de posar de manifest aquests importants valors naturals vàrem escriure el llibre de la Fauna vertebrada del Parc del Foix, que recull dades de més de trenta anys de recerca.

De manera que la passada primavera d'enguany es va presentar al castell de Castellet el llibre "Fauna vertebrada del Parc del Foix". Els autors Xavier Bayer, Cisco Guasch i Humbert Salvadó, han visitat el terreny en més de 1.400 ocasions des del 1976 —i més intensament des del 1997— fins al 2009, a més de consultar fonts documentals anteriors, especialment les de l'il·lustre ornitòleg Pere Mestre i Raventós.

Cames llargues (Himantopus himantopus).

Foto: Humbert Salvadó

En el llibre es cataloguen 322 vertebrats, entre peixos, amfibis, rèptils, ocells i mamífers. D'aquestes espècies, 243 són ocells, i és que la riquesa ornitològica del pantà va ser el principal motiu per a la creació de l'espai protegit del Parc del Foix. En concret, les espècies d'aus aquàtiques són les que tenen una major rellevància, tant perquè és un dels pocs llocs o l'únic del Penedès on hi nidifiquen determinades espècies, com també perquè centenars d'ocells utilitzen aquest espai tranquil durant les migracions per fer-hi escala o fins i tot encara un bon nombre hi vénen a passar l'hivern. De cadascuna de les espècies es fa una breu descripció de com viuen, quan s'hi troben, com es reproduïxen i una pinzellada de la seva evolució en aquest entorn. Amb uns mapes adjunts es descriu la seva distribució detallada. Més de la meitat d'espècies són il·lustrades amb fotografies procedents majoritàriament dels arxius dels autors a més d'altres de naturalistes també penedesencs.

Hi ha espècies que semblen abocades a la seva extinció, d'altres, en canvi, es veuen afavorides. Hem d'esmentar també que al llarg dels darrers anys hem observat un augment d'espècies no autòctones, en concret s'han recollit dades de 30 espècies. En alguns casos com la carpa o el faisà, que foren introduïdes

fa molts segles, en altres casos recentment, com són força espècies no autòctones de tortugues i de peixos.

Hem de destacar que, en la seva majoria, les espècies presents i autòctones del Parc del Foix estan protegides per una normativa o altra europea o catalana. Cal advertir que mentre que algunes no tenen cap mena de protecció, n'hi ha que estan protegides per més d'una, de les normatives. El fet que el Parc estigués protegit ha permès que la fauna s'hi pugui establir tranquil·lament. Dins els rapinyaires, espècies que no s'havien localitzat com a nidificants amb anterioritat, com és el cas de l'àliga marcenca (*Circaetus gallicus*), avui dia s'hi reproduïxen. Dins els ocells aquàtics destaquen el cabusset (*Tachibaptus ruficollis*), la fotja (*Fulica atra*), l'ànec coll-verd (*Anas platyrhynchos*), que s'hi varen establir fa més de 15 anys, però en canvi, el martinet menut (*Ixobrychus minutus*) i la polla blava (*Porphyrio porphyrio*) s'hi han establert com a espècies reproductores des de fa molt poc (un cop finalitzada la redacció del llibre). La protecció de l'entorn ha permès que l'àliga cuabarrada (*Hieraeetus fasciatus*) continuï al Parc. Val a dir que hi ha moltes espècies que utilitzen aquest espai com a zona d'hivernada com el Corb marí gros (*Phalacrocorax carbo*), el Xarxet

(*Anas crecca*) o l'imponent Bernat Pescaire (*Ardea cinerea*). També s'han detectat espècies en perill d'extinció; en els rèptils hi destacaríem la tortuga de terra (*Testudo hermanni*), que se sol capturar equivocadament pensant que s'ha escapat, o l'escurçó ibèric (*Vipera latasti*), que té poblacions amb molt pocs individus, tot i que sigui molt verinós rarament causa la mort a l'home. També hi ha ocells, com la gralla (*Corvus monedula*), que han deixat de nidificar en aquest entorn, creiem que una causa dels canvis de l'agricultura moderna. Dins els mamífers cal destacar l'extinció, a mitjan segle XX, de la llúdriga (*Lutra lutra*) a causa de la contaminació de les aigües ja que s'alimenta principalment de peixos. Els esforços que actualment s'han anat fent des de les administracions han permès que de mica en mica la qualitat de les aigües hagi anat millorant i probablement espècies com la llúdriga podran tornar a ser habitants comuns del Parc.

A la dreta:

Granota verda (*Rana perezi*).
Foto Humbert Salvadó

A sota:

Bernat pescaire (*Ardea cinerea*).
Foto Humbert Salvadó

Avui dia aquest espai gaudeix d'un bon grau de protecció i s'hi troben espècies difícils de localitzar en altres punts del Penedès, des d'espècies de fauna de zones àrides com el còlit ros (*Oenanthe oenanthe*), o moltes espècies d'aus aquàtiques com els ardeids, limícoles i força espècies d'ànecs.

En una extensió relativament reduïda de territori, hi trobem elevada riquesa d'espècies de vertebrats representats en un bon nombre d'ambients naturals, sovint escassos a les nostres comarques i en general gaudeixen d'un bon estat de conservació que permet allotjar una important diversitat de fauna.

Fauna vertebrada del Parc del Foix

El llibre "Fauna vertebrada del Parc del Foix" cataloga 322 vertebrats, entre peixos, amfibis, rèptils, ocells i mamífers. D'aquestes espècies, 243 són ocells, i és que la riquesa ornitològica del pantà va ser el principal motiu per a la creació de l'espai protegit del Parc del Foix.

El llibre es pot aconseguir sol·licitant-lo a la Fundació Abertis (www.fundacioabertis.org/)

Coberta del llibre editat el 2011.

Sensacions personals al Muztagh-ata

(7.546 m)

Durant els últims 6 anys, sempre que ens reuníem amb els companys d'expedició del Cho-Oyu sortia el mateix tema de conversa i també era la pregunta que ens feia molta gent. I ara què? Quina és la propera? Entre nosaltres -i amb alguna copa de més- sempre sortien noms com Gasherbrum II (8.034 m), Lhotse (8.516 m), Shishapangma (8.027 m), però mai arribava a ser una conversació seriosa.

L'any 2005, l'expedició del Cho-Oyu, personalment i segur que per a molts dels altres companys, va marcar un abans i un després en les nostres vides. Plantejar-se una nova expedició representa molts sacrificis. Tot comença amb la decisió de fer un objectiu amb molta il·lusió. Ara mateix no sabia dir quina va ser la raó principal de pujar amb esquís de muntanya al cim del Muztagh-ata, de 7.546 metres, la muntanya més alta del món que es pot fer íntegrament amb esquís. Ens motivava la idea d'anar amb esquís, el cost econòmic també va fer decantar la balança cap al Muztagh-ata ja que comparat amb una muntanya de 8.000 metres és quatre vegades més barat. A més a més, l'expedició es podia completar en 31 dies. Això no obstant, el més important per mi era que la Raquel, la meua parella, estava motivada a acompanyar-nos durant tot l'entrenament i en el cas que les condicions es donessin també a venir fins al Campament Base. Per mi l'expedició es va convertir en un doble objectiu.

Centre Fuji

**Avinguda de Francesc Macià 81
Vilanova i la Geltrú
telèfon 93 815 83 27
Laboratoris fotogràfics
Revelat una hora
Ampliacions Murals en 24 hores**

Preparar-se per a l'ascensió d'una muntanya d'aquestes característiques implica treballar dur durant un any, entrenar els caps de setmana, sacrificar moltes coses... La logística també és un component important de l'expedició, però per sort la teníem força controlada gràcies a l'experiència del Cho-Oyu. M'agradaria remarcar que tot i no ser una muntanya de 8.000 m el material, l'aclimatació, l'entrenament, l'alimentació, la logística... són bastant idèntics. No obstant això, el que diferenciava l'ascensió era el fet de fer-la amb esquís de muntanya i com poder evitar el fred als peus, ja que no existeix cap altre tipus de botes d'esquí per a expedició. Després de consultar i preguntar no vam trobar botes d'esquí d'expedició, l'única cosa

Esports Prieto

**Rambla del Castell 36
cant. Avinguda del Garraf
Vilanova i la Geltrú
Tel/Fax 93 893 59 03
esportsprieto@gmail.com
www.esportsprieto.es**

que vàrem fer va ser adaptar els paraneus de l'expedició del Cho-Oyu a les botes d'esquí.

De mica en mica i durant els entrenaments vàrem formar un equip. L'Andreu i el Robert eren els promotors, la Raquel cada vegada anava pensant en formar part de l'equip. "Si finalment vinc al Camp Base us ajudaré a pujar el material al Camp 1..." eren comentaris que la Raquel ens feia sovint. El meu objectiu que ella intentés fer cim es començava a fer realitat.

*Andreu Ferrer, Raquel Mirabent
i Robert Masana al llac Karakul.
Al fons, el Muztagh-ata (7.546 m)*

Quan estàvem entrenant als Alps, em vaig adonar de la responsabilitat d'anar a la muntanya amb la persona que més estimo. La Raquel va rellicsar amb els esquís per una gran pala molt inclinada, semblava que mai pararia. Allà em vaig espantar, però la Raquel havia aconseguit parar i fins i tot controlar els nervis. Quan passa una cosa d'aquestes, un se n'adona, del que està fent; va ser en aquell moment que em vaig convèncer que ella estava preparada per assolir un repte com l'expedició, no per la rellicsada, sinó per l'esperit de superació i les ganes de continuar endavant.

*A sobre:
La Raquel i el Robert
arribant al Camp 1, a 5.440 m.*

*A l'esquerra:
La Raquel i el Robert
descansant al Camp 2, a 6.220 m.*

*A sota:
La Raquel i el Robert en direcció al Camp 3.
Al fons, el Camp 2*

Com molts de vosaltres sabeu, vàrem fer una web (www.muztagh2011.com) en la qual penjàvem les cròniques diàries. Val a dir que el suport que vam tenir, 10.000 visites en un sol mes, va ser un recolzament pel qual sempre us estarem a tots i a totes molt agraïts; la sensació de rebre un e-mail donant-nos ànims és tan important com tot un any d'entrenament. Sempre hem volgut fer partícip d'aquestes aventures a tothom i crec que d'alguna manera hem portat de tots vosaltres un granet de sorra que ens feia pujar cada vegada més amunt.

Tots aquells que van seguir-nos i van llegir totes les cròniques de la web coneixeran de primera tota la nostra aventura. Però el que no vam explicar del tot són els moments difícils i les meves sensacions:

Recordo que quan pujàvem per primera vegada al Camp 2, a 6.200 m, la Raquel va començar a trobar-se malament i a 5.800 m vam decidir que havia de fer marxa enrere, és en aquells moments que el fet de ser un equip de tres es compliquen les decisions. Vàrem decidir que l'Andreu anés pujant la part del seu material al Camp 2, mentre que jo amb la Raquel intentàriem pujar una mica més per almenys intentar passar la zona complicada de les esquerdes. Deixar que la Raquel baixés sola no era una opció, el terreny de baixada encara no el coneixíem i estava marejada. Vam

travessar la zona d'esquerdes, quan em va dir que no podia més, així que vam tirar avall fins al Camp 1 on jo esperaria que l'Andreu baixés del Camp 2. La Raquel ja es trobava millor i va baixar sola fins al Camp Base.

La Raquel només va tenir un inici molt lleu d'edema cerebral, per sort va ser conscient del que li passava i va descendir ràpidament. Un cop recuperades les forces al camp base, va poder tornar a pujar i dormir al Camp 2, a 6.200 m. L'endemà, pujant cap al Camp 3, de 6.800 m, la Raquel va tenir les mateixes sensacions de mareig i va haver de baixar. Aquesta vegada, si algú de nosaltres l'havia d'acompanyar, tota l'ascensió al cim es com-

plicava ja que no podíem acabar d'equipar la muntanya per a l'atac al cim. Entre tots tres vàrem decidir que la Raquel havia de baixar sola fins al Camp 2. Vaig tenir una sensació que mai no havia experimentat, la tindrè gravada per sempre, li vaig donar una emissora i li vaig dir que em truqués cada 5 minuts; me'n vaig acomiadar com si mai més l'hagués de tornar a veure.

En sentir la seva veu per l'emissora dient que ja havia arribat al Camp 2, que estava dins la tenda i es trobava perfectament, em vaig

*La Raquel i el Robert
amb el llac Karakul al fons,
entre el Camp 3 i el cim*

alliberar d'un neguit i vaig començar a pujar més alleujat. Si arribàvem al Camp 3 la idea era muntar la tenda i l'endemà intentar l'atac al cim. Això volia dir que la Raquel es quedaria sense la seva opció a cim. L'Andreu, que cada vegada es trobava més enrere, em va comunicar per l'emissora que no podia més i em proposava deixar un dipòsit de material i tirar avall. Així que vàrem fer un forat a la neu per deixar el material a 6.600 m, passàrem a recollir la Raquel al Camp 2 i ràpidament, amb els esquís, travessàrem la zona d'esquerdes per descansar al Camp Base on vàrem reflexionar i pensar en l'atac definitiu.

Durant l'atac al cim és quan un ha d'estar al 100% i així m'ho va demostrar la Raquel, va arribar al Camp 2 molt ràpid i li va treure una hora a l'Andreu. Tots ens trobàvem molt bé encara que el temps no ens acabava d'acompanyar, però amb tot arribàrem al Camp 3 perfectament. Començarem a caminar a les 8:20 del matí, potser un pèl tard, però amb les botes d'esquí de muntanya, i teníem por de passar fred. L'ascens al cim es va fer molt llarg però físicament ens trobàvem tots bé i tenia la sensació que hi havia possibilitats que féssim cim tots. Però cada vegada el temps empitjorava més, costava més caminar i anàvem més lents.

Quan el pendent ja no era tan inclinat, a 7.300 metres ens trobàrem amb uns companys de Badalona que es retiraven ja que no es veia res i feia molt fred i vent; més tard ens creuàrem amb els companys de Rubí que baixaven de fer cim. Nosaltres insistíem i anàvem pujant lentament, ja estàvem a 7.400 metres, a només 146 metres del cim. Aquests últims metres en aquella alçada i al ritme que anàvem representaven una hora i mitja més d'ascens.

El mal temps i la poca visibilitat que teníem complicaven l'ascensió. Era tard però a mi i a l'Andreu no ens preocupava. La Raquel va començar a patir molt fred als peus i va ser llavors quan em vaig adonar que la cosa no anava bé. Estàvem sols a la muntanya, eren les 18:00 h i el temps cada vegada empitjorava més, era l'hora de prendre decisions. En aquestes alçades tot es complica. Recordo que l'Andreu em va motivar perquè continués sol cap al cim mentre ell es quedava amb la Raquel pujant més a poc a poc. Vaig fer quatre passes i vaig sentir quelcom que em deia que no continués, que fins aquí havíem arribat i jo era la persona que s'havia de quedar amb la Raquel. Aleshores vaig animar l'Andreu perquè anés cap al cim sol ja que jo preferia quedar-me amb la Raquel. Va fer dues passes

Aquella nit no vàrem menjar quasi res i teníem molt poc gas. Recordo que inconscientment vaig preguntar: "Què tal si demà en el cas que faci bon temps pujo sol a intentar fer cim?", però al cap de dues hores em vaig adonar de l'esforç inhumà que comportaria i jo mateix vaig dir que no. Estàvem tots molt cansats i desitjàvem baixar i arribar al Camp Base.

El dia següent va ser el regal de l'expedició! 30 cm de neu verge i nosaltres esquiant a 6.800 metres amb un paisatge inoblidable.

Un cop al Camp Base fas un balanç de l'experiència viscuda i vas assimilant una victòria, la d'haver estat en una muntanya com aquesta, haver-la gaudit i, sobretot, l'enriquiment personal que cadascú de nosaltres ha viscut. El fet de no coronar el cim no ens fa ni millors ni pitjors alpinistes, les muntanyes s'han de respectar, a vegades la sort hi juga un gran paper, aquesta vegada ens ha faltat una mica, però tots tres teníem clara una cosa: primer hem de tornar a casa, després passar-ho molt bé i, si pot ser, fer cim.

*A la dreta:
L'Andreu entre els camps 1 i 2,
un cop superades les esquerdes*

*A sota:
El Robert esquiant a 6.300 m
per arribar al Camp 2*

i de seguida va tirar enrere dient: No, aquí no ens quedem sols. Van ser moments difícils, de resignació i impotència... el cim era tan a prop! Era aquell moment que durant tot un any havíem esperat i ens havia costat tant arribar fins allí dalt... Però la decisió de recular segurament va ser la més encertada. Vàrem haver de baixar fins al Camp 3 esquiant amb visibilitat nul·la, només teníem la referència del track del GPS i de tant en tant intuïem una bandereta que marcava el camí. Un cop arribats al Camp 3 va començar a pedregar i tronar.

Xurreria Trifón

Rambla Principal
Vilanova i la Geltrú

D'Alp a la Molina

pel Sender 732

De vacances per la Cerdanya

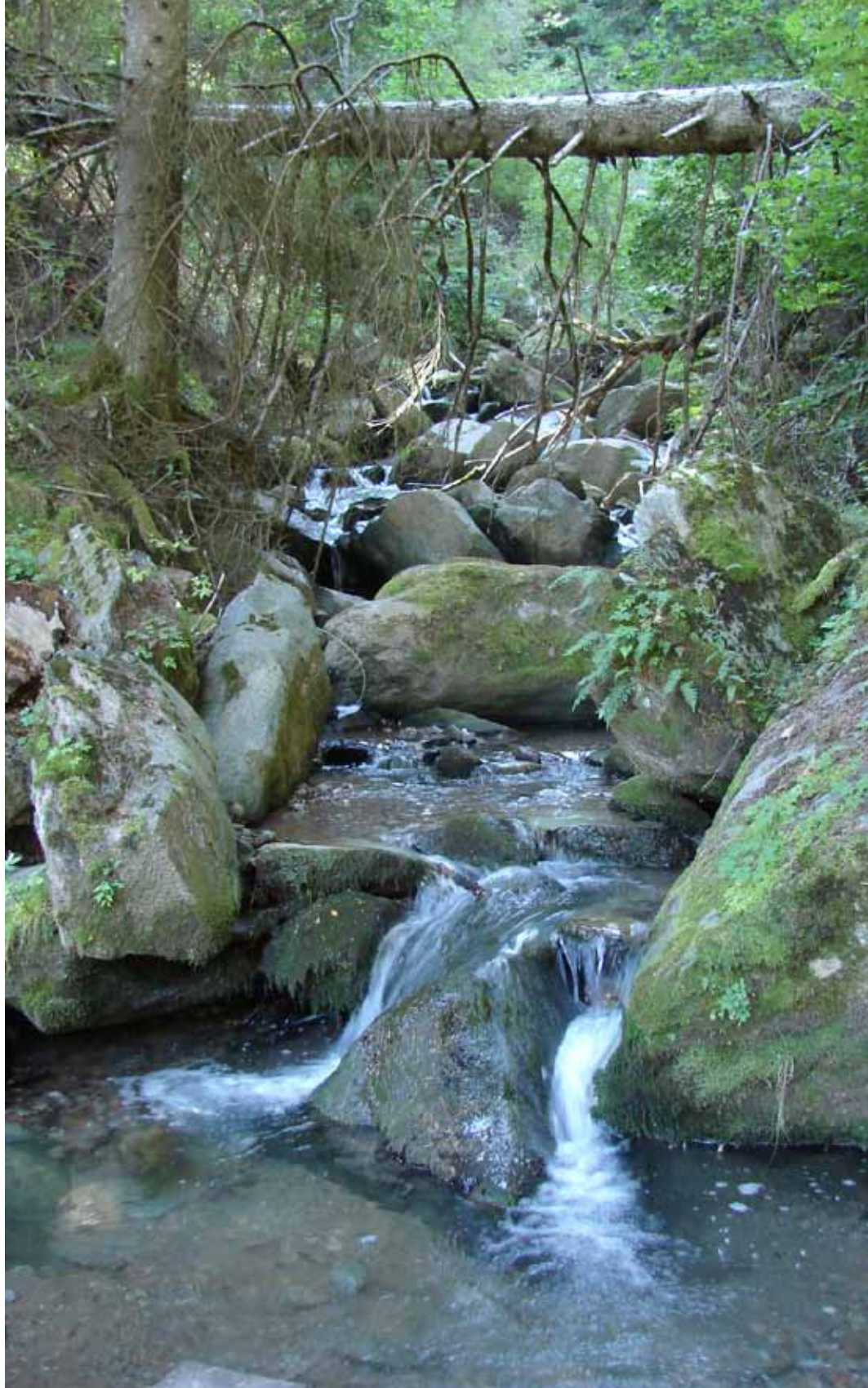
Text i fotos: Josep Blanes

Em proposo explicar-vos breument una excursió d'aquestes vacances que van tenir lloc a la Cerdanya el passat agost. Es tracta d'un itinerari d'anar i tornar anomenat Camí de la Ribera d'Alp a La Molina pel sender 732, el qual pertany a la xarxa de Senders de la Cerdanya.

Aquest sender remunta per la vall del Riu d'Alp fins que fa cap a l'estació d'esquí de la Molina i és un suau i agradable recorregut d'uns 9 km de longitud amb un desnivell de 325 metres, el qual transcorre gairebé en la seva totalitat dins l'obaga que constitueixen els boscos anomenats de la Pleta (tocant per dalt a l'estació d'esquí de Masella), seguit del bosc del Carboner Mort, de la Baga, i per entrar finalment en l'imponent bosc de l'Avetar, a tocar de La Molina. Tot plegat un passeig de dues hores d'anada i dues de tornada.

Des del Càmping Robinson (a Enveig, al costat francès de la Cerdanya) on tenim plantades les caravanes, sortirem la talaiena Assumpta Baig i jo, junt amb dos companys vilafranquins, el Xavier Hernández i l'Enric Roca, havent aparcant el vehicle just a l'inici d'aquest sender, a la part alta d'Alp, al carrer Avinguda

El Palau o Torre del Riu, de l'any 1896

de La Molina. En aquella hora matinal -feia poc que el sol s'havia llevat- encara deixaríem el cotxe en una ombra esplèndida mentre nosaltres comencem a caminar acompanyats per una fresca molt agradable.

Quan es comença a deixar enrere el poble, a l'esquerra i a contrallum, entremig dels arbres, se'ns apareix la silueta d'un castell que talment sembla tret d'un conte de fades: es tracta de la Torre del Riu o Castell d'Alp, una

Alguns dels torrents portaven força cabal

construcció pròpia del romanticisme existent l'any 1896 i és una imatge prou coneguda pels esquiadors que a l'hivern circulen per la N-152 -per l'altre costat i paral·lels al riu- per pujar a les pistes d'esquí de la Molina. Mentrestant nosaltres anem alternant bosquets esclarissats amb arbres de fulla caduca i alguna clariana, on ja es comencen a manifestar els primers exemplars de pi roig, rectes, enlairats i esvelts. Alhora que avancem anem trobant enmig del bosc recs o rieres que baixen de les parts altes; el camí salva els obstacles mitjançant sengles ponts de troncs, amb passeres i baranes de

fusta, molt sòlids i ben conservats i que faciliten molt el pas dels caminaires.

Aquestes rieres que travessem són antigues i tradicionals canalitzacions, arranjades per portar les aigües fins als sectors de prats, horts o feixes i augmentar la producció i fins i tot abastir d'aigua alguna població. Aquest Camí de la Ribera transcorre, doncs, pel traçat d'aquests antics recs que permetien regar sectors com els Prats de la Costa del Ramonet i els paratges de Sant Esteve, Roc d'Esquer, Prat Llosser i Prat del Bac. Però els terribles aiguats de 6 i 7 de novembre de 1982 van fer desaparèixer tots els prats a banda i banda de Riu d'Alp, i altres malifetes Segre avall, donat que en aquella zona en dos dies van caure gairebé 600 litres d'aigua per m².

Seguint aquest sender ens endinsarem en boscos immensos on contrasta l'inclinat pendent de la muntanya amb la contínua munió de troncs que semblen penjats del cel per l'alçada que tenen i de tan rectes que són. Aquestes característiques s'accentuen quan entrem a la zona de l'Avetar, on ara tots els arbres son avets de l'espècie *Abies alba*, i podem veure alguns exemplars dels quals dues persones no arribem a abraçar el tronc. Mentrestant ens permetem trobar algun escadusser bolet: pebrassos i rovellons. La veritat és que de paisatge panoràmic n'hem vist molt poc, ja que estàvem encastats dins el bosc, però també cal dir que és prou agradable fruit-ne la pau.

Finalment sortirem a la claror i desembocarem en una pista ja a la vista de les primeres edificacions de la Molina. L'itinerari que hem seguit amb el núm. 732 està excel·lentment senyalitzat i amb un bon manteniment del trajecte. Una giragonsa ens portarà a davallar cap a la vella estació del tren on de fet finalitza el recorregut. Com que encara havíem d'esmorzar ja ens teniu tots quatre endrapant l'entrepà asseguts en un banc de l'ADIF, veient com passaven trens, tot recordant que aquell lloc va marcar fites històriques de l'esquí del nostre país transportant centenars d'esquiadors de cap de setmana per col·locar-los amb el vell telecadira prop de les pistes, encara que el tren no va arribar a la Cerdanya fins l'any 1924. Abans d'aquesta data, fer el viatge de Barcelona a Ripoll costava un dia i mig d'arribar-hi, i per continuar s'havia d'anar amb tartana fins a Ribes de Freser i des d'allà amb diligència per travessar la collada de Toses i baixar a la Cerdanya.

Rescabalades les energies tornarem enrere pel mateix camí, la qual cosa ens permetrà una altra visió del bosc als voltants del migdia

Branca d'avet (*Abies alba*)

on la llum del sol entra més directament en aquella obaga i el verd dels arbres és més brillant. Així tornem a travessar els mateixos ponts, els mateixos torrents, i tot fent petar la xerrada ens presentarem a l'inici del camí, això sí, amb un sol que estavellava les pedres i sufocats per la intensa calor. Encara tinguérem la iniciativa d'anar a veure de prop aquell singular palau de conte de fades conegut com la Torre de Riu, esmentat al començament del relat. Aquesta construcció està inspirada en els castells de la zona del Loira i Bretanya i està superposada damunt de l'antiga Torre

L'itinerari travessa l'imponent bosc de l'Avetar

Molts arbres tenen marques de l'itinerari

del Riu, un baluard de defensa del segle XIV. El conjunt arquitectònic inclou la petita capella de la Divina Pastora, que conserva una imatge de la Mare de Déu de l'Ovella, una de les verges venerades pels pastors d'aquells indrets. Avui dia el castell no ha recuperat l'anterior opulència i només està habilitat per viure-hi la masoveria.

Recuperem el vehicle que el sol havia convertit en un forn, el ventilem i carretera i manta cap al càmping i a capbussar-nos dins la fresca piscina. Francament és una excursió molt recomanable per a qualsevol dia d'estiu o tardor que vulgueu caminar per la Cerdanya.

Herbolari l'Espígol

Bio des de 1982

Gran assortiment de productes
energètics per a esportistes

Especialitzats
en productes ecològics
Herbes, dietètica,
formatges i especialitats

Rambla de la Pau 103,
Vilanova i la Geltrú
tel i fax 93 815 13 11
herbolariilespigol@gmail.com

La indumentària a la muntanya

Joan Rodríguez

La indumentària a la muntanya ha canviat molt des del jersei que ens havia fet la mare o l'àvia amb aquells colors verd i vermell -algú se'n recorda?-, teixits amb la llana més gruixuda que podien trobar, o d'aquells mitjons fins als genolls sempre acompanyats dels 'rotxetons' de pana.

Doncs bé, això és història i avui dia, de peces de roba de muntanya n'hi ha tantes com marques i totes són bones. Només hem de tenir present el tema tan discutit de les tres capes.

La primera capa, la que està en contacte amb el nostre cos, ha de ser confortable i que ajudi en la transpiració de la suor. Són les samarretes interiors tan populars avui dia que estan fabricades amb polièster.

La segona capa serà la que dóna calor, que també ha d'ajudar a la transpiració. Són els anomenats folres polars, molt agradables al tacte i que transpiren amb facilitat. La majoria

també són de polièster. Respecte a aquestes peces, i sempre des d'un punt de vista personal, el polièster està molt bé, però els teixits fabricats amb polipropilè donen un resultat excel·lent: són agradables al tacte, transpirables i mantenen el cos sec, fent que aquestes peces siguin molt confortables.

La tercera capa serà l'exterior i ens aïlla de les inclemències del temps, del vent, la pluja, la neu... És molt important, però, que sigui transpirable i a la vegada impermeable. Són les no-menys populars jaquetes "gore-tex", fabricades amb politetrafluoroetilè -un derivat del petroli-, que no deixa de ser un tefló i que és una patent de DuPont de Nemours.

Hem de tenir present que de membranes impermeables amb capacitat de transpirar n'hi ha moltes i us en donaré uns exemples: Hyvent® és el sistema usat per The North Face en algunes de les seves peces, o Gore-Tex® per d'altres; MemBrain® és usat per Marmot; Triplepoint® per Lowe Alpine; Texapore® per JackWolfSkin; membrana eVent® o Conduit® per Mountain Hardware; Aquafoil® per Berghaus, etc. Totes tenen un bon funcionament, amb petites diferències, però això és a "gust" del consumidor.

Com a conclusió, dir-vos que els teixits artificials han desbancat les tradicionals peces fetes de teixits naturals com la llana, la seda o el cotó i que com algú ha dit "no hi ha mal temps si vas ben equipat". A la motxilla sempre hi ha d'haver un lloc per a la roba que en un moment donat ens farà falta i necessitarem. Si la portem, sempre ens la podem posar i si no, segur que patirem fred o acabarem mullats fins als ossos. Hem de tenir cura que en el nostre afany d'estalviar pes no ens deixem a casa la roba que podríem necessitar, ja que anar ben equipat és un factor de seguretat que mai no podem deixar de banda.

Per acabar, una dita del "Tole" que em va deixar anar al mig del Pirineu quan pujàvem el Cotiella amb un dit de neu glaçada al terra: "Joan, en la montaña, tanto en invierno como en verano, la chaqueta en la mano".

Foto: Manuel Castillón, per cortesia d'Intersport Olària

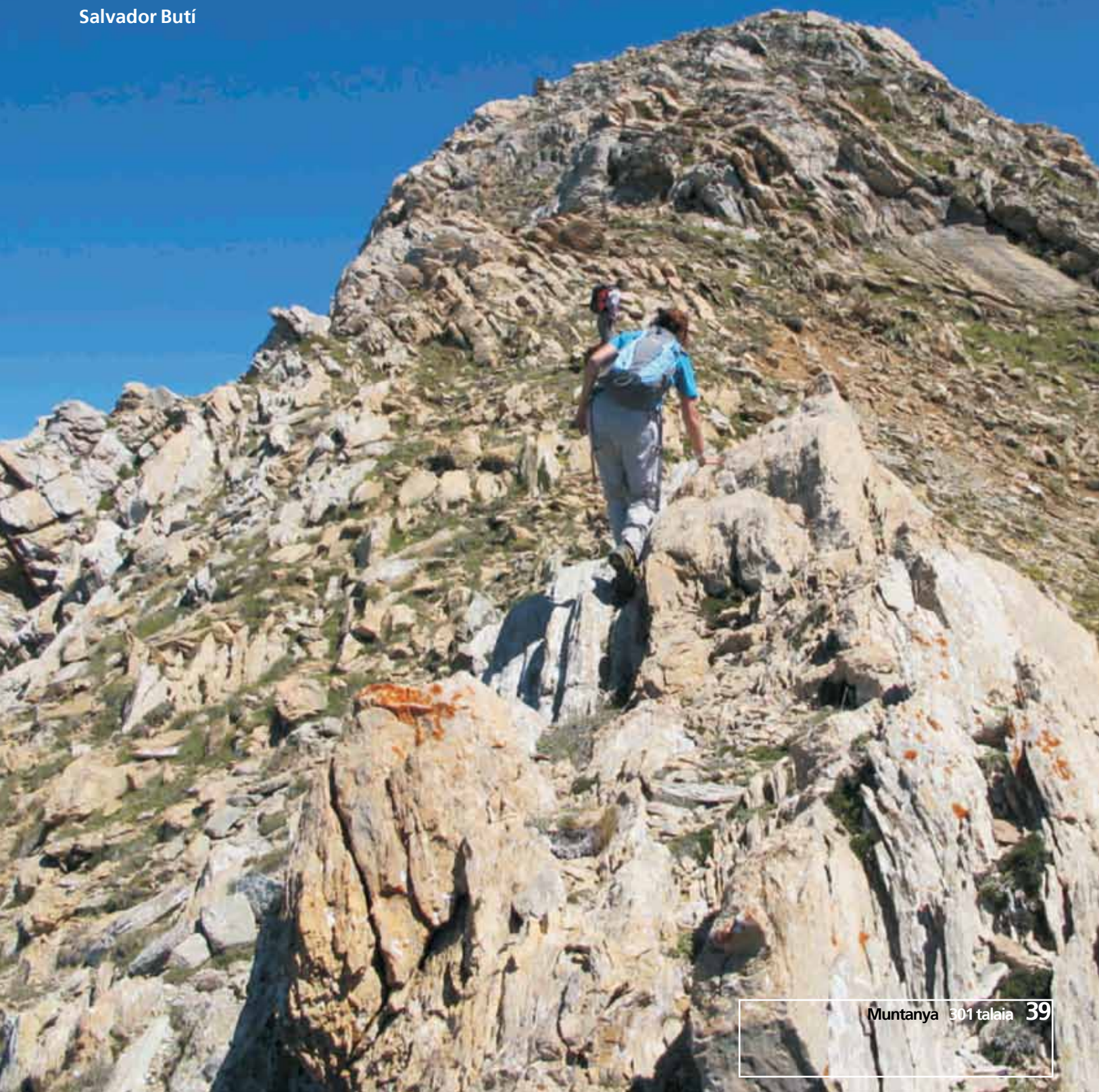
el buen tapeo Mesón El Giraldillo

Direcció, Fernando Gómez
a l'hostaleria des de 1965

Pelegrí Ballester 19-21
Vilanova i la Geltrú
Telèfon 93 815 62 02

La pica de Cerví

Salvador Butí

És evident que a la muntanya hi va molta gent, cada vegada més.

El fet d'anar d'excursió s'ha convertit en una activitat de lleure no només per als excursionistes, sinó per a una gran massa de la població que veu, en el contacte amb la natura i en l'exercici físic suau que moltes vegades requereix, una forma de passar-ho bé tot fent salut.

Cada vegada veiem més gent que té present la màxima que on hi ha gent, hi ha possibilitats de negoci, i a l'entorn d'aquesta pràctica

Cal fer rendibles els refugis, cal que la comarca es desenvolupi, cal fer negoci.

Hi ha llocs totalment inhòspits on fa anys la població va haver de marxar per falta de tot i avui hi podem trobar una terrassa d'un bar on algú està fent relaxadament el vermut.

S'està ocupant tot el territori, però sortosament encara queden llocs, amenaçats, això sí, on et pots sentir apartat del món, llocs on es pot pujar amb la quasi seguretat que no trobarà ningú més que el propi grup de companys d'excursió.

El passat mes de maig, la Secció de Muntanya de la Talaia va programar una sortida a un d'aquests llocs: la Pica de Cerví, punt culmi-

s'han creat tota una sèrie d'empreses de serveis que van, des de guies, llibres, itineraris, transports, curses, marques de camins... a l'acompanyament d'una variada oferta gastronòmica que fa més atractiu l'accés a la muntanya a la població.

Hi ha itineraris que s'han convertit en una mena de parc temàtic on tot sembla autèntic, però no hi ha res que no hagi estat pensat per semblar-ho encara que no ho sigui. Tot controlat, tot previsible, a cada lloc una sensació programada, amb el mínim risc.

nant de la carena que separa les valls d'Erta i de Manyanet, a sobre el port d'Erta. No és un lloc apartat de la civilització, res més lluny de la realitat. El coll d'Erta ha estat molts anys un dels passos de la transhumància més important de Catalunya i actualment hi arriben les instal·lacions de l'estació d'esquí de Boí-Taüll. No obstant això, l'ingrat pedregar descompost i dret que separa el coll de la Pica de Cerví fa que no sigui un itinerari massa fàcil i atraient.

Iturat Bicycles

Victor Iturat

Reparació - Venda
Accessoris - Muntatge

Carrer del Teatre 40
08800 Vilanova i la Geltrú
Tlf. 93 893 28 15

La Pica de Cerví està perfectament situada i amb els seus modestos 2.745 m és un dels millors miradors del Pirineu, des del Vignemale fins al Pedraforca i més enllà es veu quasi tot, i si fa un dia net amb una visibilitat excepcional com el que va fer el 19 de juny del 2011, l'espectacle és de primer ordre.

Nosaltres vàrem pujar-hi des del poble de Manyanet, on sense massa dificultats es pot arribar amb un turisme. A pocs quilòmetres de l'entrada de la vall es troba el poblet d'Esglésies, on vàrem sopar i dormir en un hostel que s'està condicionant.

Des de Manyanet seguirem uns dos quilòmetres de pista que porta al fons de la vall, però que ben aviat deixarem per remuntar

A la pàgina anterior:
Pas de roca en la cresta procedent del tossal
del Clotet. Foto: Arcadi Pejuan

A l'esquerra:
Tot el grup al cim de la Pica de Cerví (2.753 m).
Foto: Arcadi Pejuan

A sota:
Carena d'ascensió a la Pica de Cerví.
Foto: Salvador Butí.

A la dreta:
El grup pujant per la cresta, cap al cim de la
Pica de Cerví. Foto: Arcadi Pejuan

pendents d'herba i amb fort desnivell fins a la
carena que connecta amb el cim. Hi ha moltes
opcions, ja que no hi ha un camí traçat, però
l'objectiu és clar i no hi ha pèrdua. Una vegada
dalt la carena cal anar resseguint-la fins al cim,
algunes vegades pel mateix caire i d'altres
flanquejant. La cresta és sempre molt oberta,
però sense massa dificultats i es pot superar
fent petits equilibris, mirant on es posen els
peus.

L'itinerari és llarg i el pendent fort per un des-
nivell de 1.260 m des de Manyanet, dels quals
450 són per la carena.

La baixada es va fer per una tartera a la dreta,
amb molt pendent i sense camí, per arribar
a un collet evident que dona accés al barranc

dels Plans, que baixa des del coll de Llevata.
Del collet cal baixar al fons d'aquest barranc
per unes restes de camí que hi ha a l'esquerra,
i després des del fons cap a la dreta per tornar
a la pista que retorna al poble de Manyanet.
Sembla que la ruta normal seria baixar cap al
coll d'Ertà i d'allà passar a Llevata, per bé que
la baixada no és millor, i així s'escurça força
l'itinerari.

Cal no confondre-la amb la Pica de Cerví de
Durro, situada a l'altre costat del coll d'Ertà.

Horari aproximat: unes dues hores per arribar
a la carena i una hora i mitja fins al cim. De
baixada comptar tres hores aproximadament.

Farmàcia Jorba

Carrer Olèrdola 39
Vilanova i la Geltrú
telèfon 93 815 63 46
farmaciajorba@cofb.net

Sens dubte, la cova dels Meandres de Sal és una troballa espeleològica de primer ordre mundial i un fenomen natural que trenca tots els esquemes tradicionals sobre la gènesi de cavitats. I és que no es tracta d'una cavitat qual-sevol: es va començar a formar tan sols l'any 1998 i en el decurs dels darrers quatre anys ha assolit unes magnituds que la converteixen, ara per ara, en la segona cavitat més llarga del món d'entre totes les excavades en sal.

El desenvolupament de la cavitat ha estat tan ràpid que els espeleòlegs que hem participat en la seva exploració hem tingut el privilegi de ser els testimonis directes de la seva evolució: gairebé s'anava transformant davant dels nostres ulls i d'una exploració a una altra res no era igual pels seus passatges subterranis. A hores d'ara ja ha assolit una estabilitat.

Es tracta, certament, d'una cavitat atípica, com atípiques han estat les circumstàncies que han determinat la seva gènesi i en les quals la mà de l'home no ha estat aliena. Deu el seu origen al fet que una galeria minera situada a 50 m de fondària sota el Salí va interseccar accidentalment un conducte natural a través del qual circulava salmorra en règim confinat procedent de l'interior del Salí en direcció al Cardener, en el subalvi del qual drenava. El punt d'intersecció, situat topogràficament a una cota inferior a la llera del riu, produí no només l'entrada a la mina de l'aigua procedent de l'interior del Salí, sinó que el conducte natural fins al Cardener invertí el sentit de circulació de manera tal que l'aigua del riu va començar a entrar cap a la mina. L'aigua dolça, entrant massivament pel conducte embrionari original, el va engrandir ràpidament i també s'obriren noves galeries pels camins de l'aigua en circular rampa de Sant Onofre avall. Va caler construir el túnel que talla el meandre de Cardona per tal d'aturar l'entrada massiva d'aigua procedent del riu. Tot i així, no ha estat possible evitar la inundació de la mina.

Història de les exploracions

La primera exploració espeleològica a la cavitat, l'abril de 2000, som autoritzats a entrar a la mina amb la finalitat d'explorar la cavitat i esbrinar el traçat i característiques del curs subterrani. S'iniciava d'aquesta manera una fructífera col·laboració entre els espeleòlegs i l'empresa minera que explota la sal gemma, ja que les nostres exploracions hauran de facilitar tota mena d'informació sobre la cova, les seves dimensions i traçat, la seva evolució o els cabals que hi circulen.

Entrem a la mina per veure el punt d'accés a la cavitat: una esquerra vertical per on caldrà davallar amb cordes i al fons de la qual se sent el brogit de l'aigua que hi circula. En una primera impressió, pensem que l'exploració serà de progressió difícil i que caldrà avançar per meandres desfondats, possiblement estrets, que requeriran freqüents instal·lacions de passamans. Als espeleòlegs inicialment autoritzats a entrar -Ferran Cardona, Toni

Robert i Josep Viver- s'afegirà Fritz Künzle per les seves dots d'escalador que, molt probablement, poden fer falta.

Així les coses, el dia 3 de maig de 2000 té lloc la primera exploració. Davallem per una primera vertical i assolim un relleix més o menys estable tot i que l'esquerra continua avall. Aquí s'inicia un nivell que permet ser seguit sense massa dificultats aparents; decidim continuar-hi en sentit cap al Cardener i posem per a més endavant arribar al nivell del riu subterrani que sentim rugir a una fondària indeterminada per sota els nostres peus. Ben aviat ens sorprenem de les grans dimensions del nivell de galeries que estem explorant: a

Formes d'erosió

una corba de meandre en segueix una altra, i una altra, ...; el traçat presenta una certa complexitat laberíntica, ja que hi ha nombrosos nivells i meandres estrangulats, per la qual cosa deixem marques per assegurar-nos el camí de retorn. La progressió és molt atlètica, sovint cal efectuar passos en oposició arriscats per superar profundes esquerdes que es creuen en el nostre camí, però en cap moment hem de recórrer a instal·lar cordes gràcies a la bona adherència que presenta la roca al calçat. Passen les hores i l'exploració continua: la distància recorreguda supera totes les

la Cova dels Meandres de Sal

Josep Viver

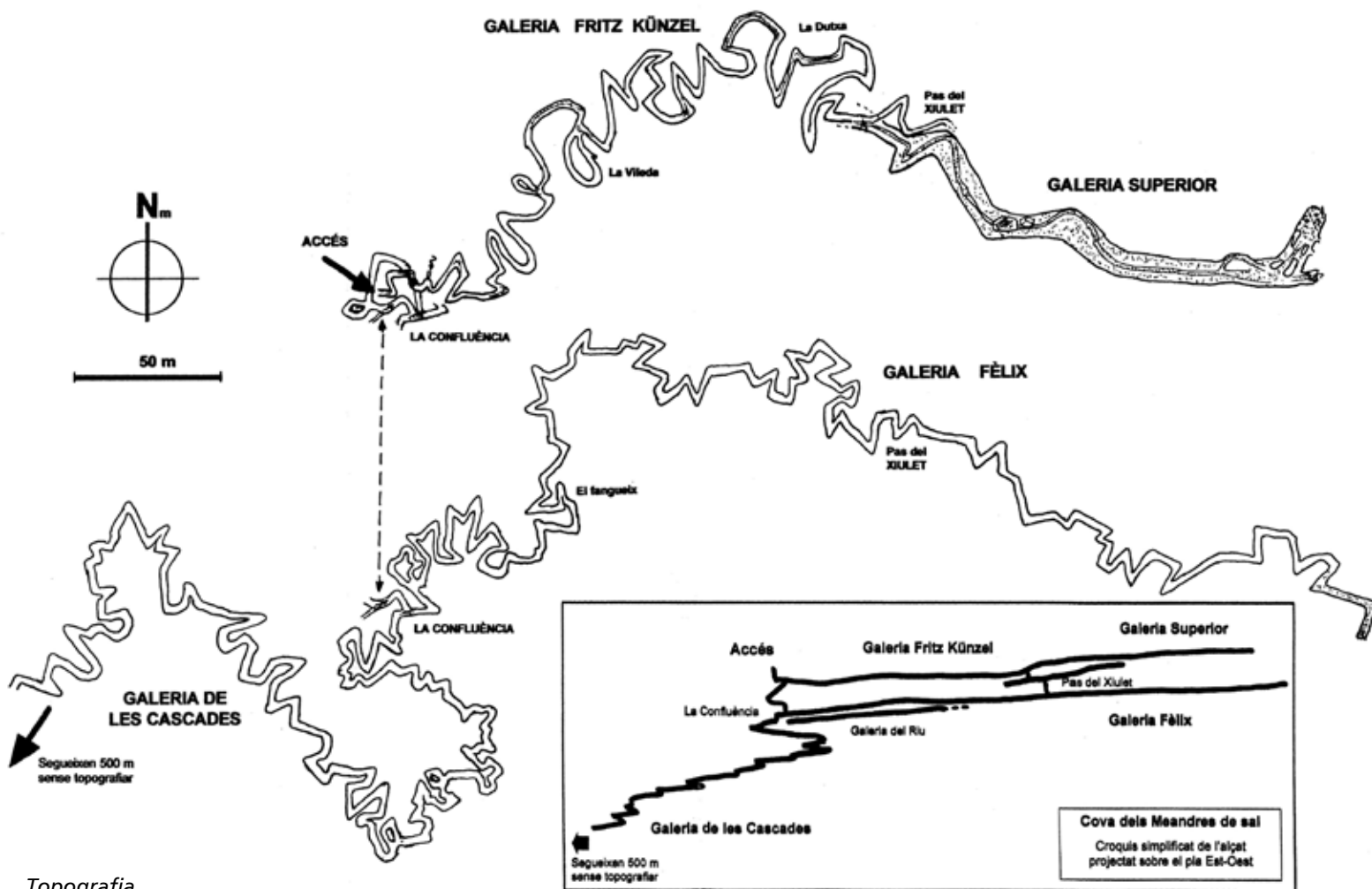
nostres previsions més optimistes; tant és així que no havíem previst portar recàrrega de carbur per a la nostra il·luminació acetilènica, de manera que hem d'establir una hora límit a partir de la qual haurem de girar cua, estem on estem, per poder garantir el retorn amb llum. Poc després, una esquadra molt ampla que no podem superar ens atura; després de reposar una mica les forces i d'estudiar la jugada per a la propera exploració, desfem camí. Arribats al punt de partida, encara davalllem l'esquadra a veure el riu subterrani; en el nostre camí trobem un afluent que més tard sabríem que correspon al cabal que circulava pel conducte freàtic original direcció al Cardener. Seguim el curs fins arribar a la confluència amb el riu subterrani principal (aquest punt l'anomenarem per aquest motiu "la Confluència"). El riu principal transcorre per una galeria de cosa d'un metre de diàmetre i amb un pam d'aigua que obliga a avançar ajupits, cosa que fa lenta la progressió. Finalment sortim a l'exterior amb els nostres sistemes d'il·luminació fent figa.

Més tard esbrinaríem que el gran nivell que hem explorat es va generar per l'avinguda d'aigües produïda per les pluges de la tardor de 1999, per la qual cosa el bategem inicialment com a "Nivell tardor-99". A tot el seu llarg s'observen terrasses penjades amb els sediments arrossegats pel cabal d'aigua que l'originà, sovint còdols procedents de la llera del Cardener i d'altres blocs de roca la mida dels quals ens permet deduir la gran energia del medi que els transportà.

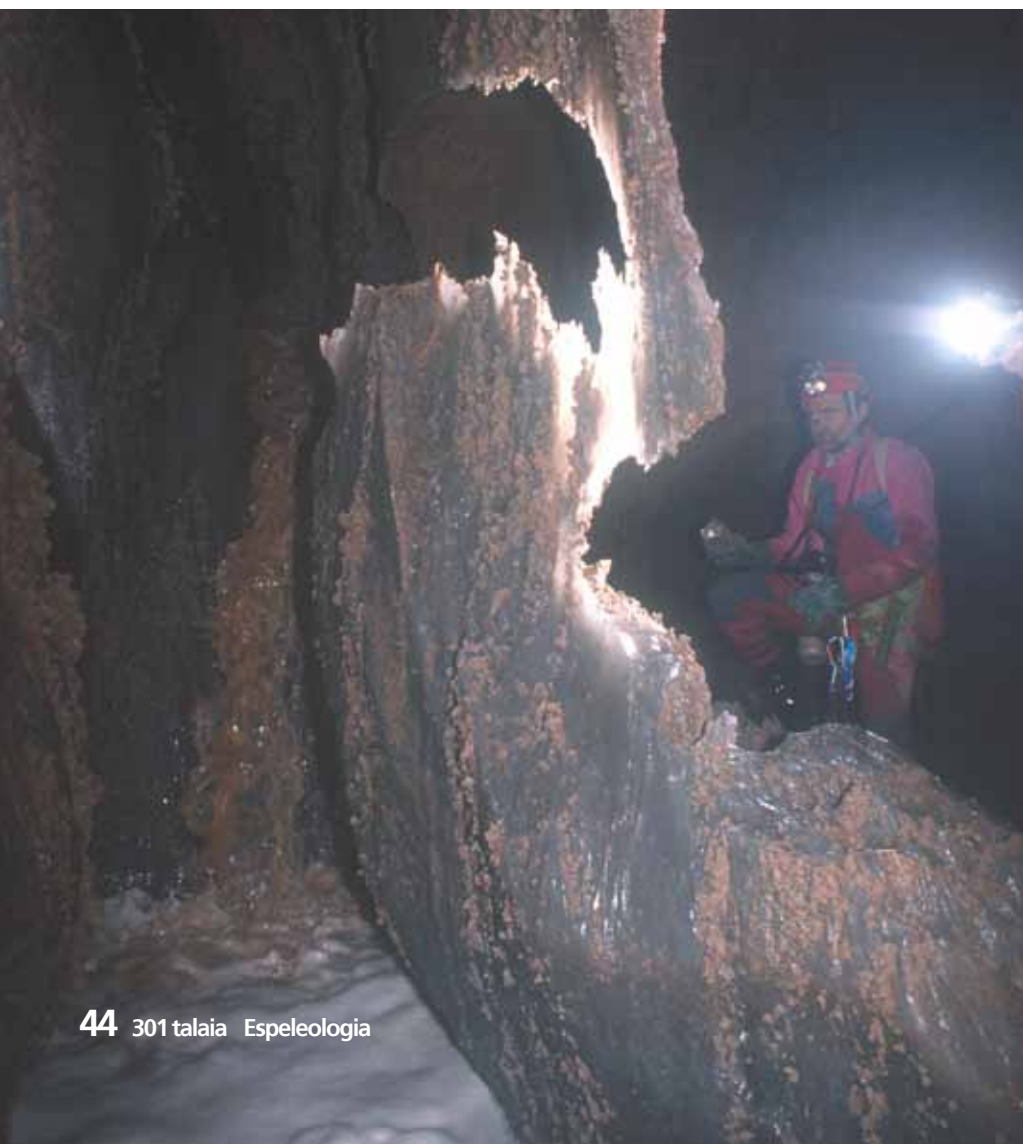
El 14 de maig de 2002 efectuem la segona exploració. Arribats al punt terminal de la primera, i per tal de superar l'esquadra que ens aturà, optem per efectuar una escalada de 8 m ja que pel damunt dels nostres caps ens sembla observar un nivell. Així, arribem a una galeria superior (que anomenarem per aquest motiu "Galeria Superior") amb una morfologia ben diferent: és molt recta i ampla, encara que baixa de sostre; tot el seu terra està recorregut per l'esquadra que ha anat excavant el riu, de manera que la seva secció transversal té forma de "T". Ben aviat comprenem on estem: al conducte freàtic original, a partir del qual es generà la resta de la cavitat amb motiu de la irrupció d'aigua del Cardener. Seguim la galeria cosa de 200 m fins que

La capella

Topografia

finalitza curullada per abundants sediments formats per còdols procedents del Cardener. L'aixecament topogràfic ens demostrà que aquest punt es troba a poques desenes de metres de la seva llera.

En la mateixa exploració i d'altra posterior visitem el curs subterrani principal; riu amunt les estretors de la galeria fan molt lenta la progressió i riu avall el curs s'engorja en una galeria de poca amplada que finalment es fa impenetrable, situant en aquest punt la cota més baixa de la nostra exploració.

A l'última setmana de maig de 2000 hi ha pluges importants a la comarca i el Cardener baixa crescut. Uns dies després, el 31 de maig, fem una nova exploració fins a la Confluència. La nostra sorpresa va ser constatar que el riu havia excavat molt el seu curs fins al punt que va caler fer una delicada desgrimpada per arribar-hi. Una vegada aquí remuntem la galeria; els nostres ulls gairebé no poden donar crèdit al que veiem: aquell conducte de cosa d'un metre de diàmetre s'ha convertit ara en una galeria de grans proporcions en què podem avançar amb tota comoditat i sense cap obstacle, tot remuntant un riu que baixa amb un cabal que vàrem mesurar en 40 litres per segon. I per aquesta galeria, de gran bellesa i amb formes de dissolució recent creades, avancem uns 800 metres.

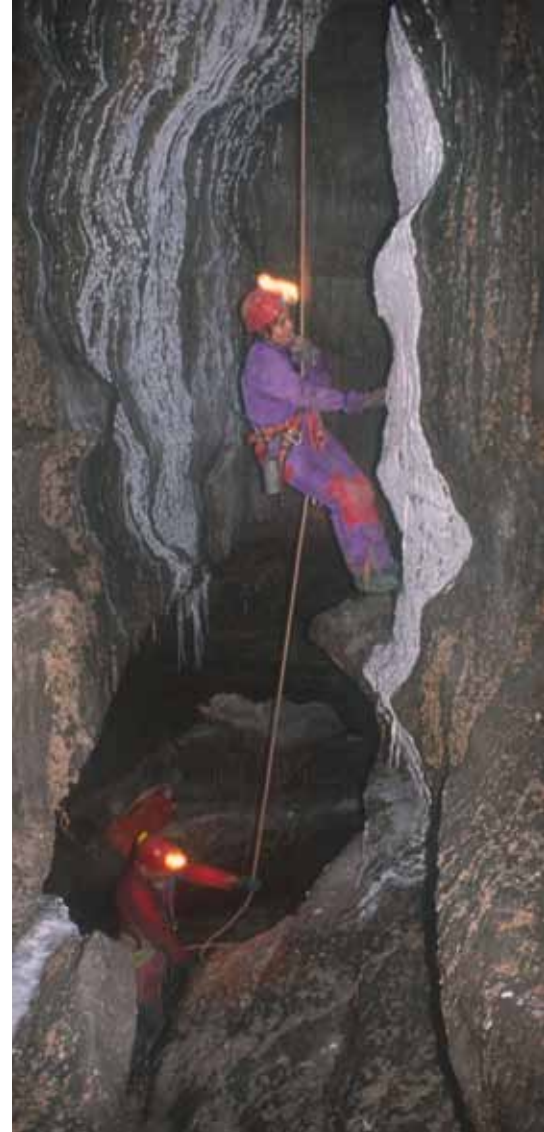
Meandre tallat transparent

El dia 10 de juny de 2000, la Catalunya central pateix unes pluges d'intensitat inusitada que -entre d'altres estralls- inunda el Monestir de Montserrat, tira a terra el pont de la Nacional-II a Esparreguera i causa quatre víctimes mortals. A Cardona plou 200 litres per metre quadrat i ben aviat s'obren grans bòfies. Els resultats de la gran avinguda també tindran conseqüències a l'interior de la cova: a la següent exploració observem que el curs subterrani ha aprofundit molt més, de tal manera que ara cal posar una corda de 10 metres per arribar-hi. Les marques a la paret del nivell assolit per l'aigua i els grans blocs arrossegats -alguns de més de 100 quilos- ens fan veure el gran cabal que ha entrat i que avaluem superior a un metre cúbic per segon. La Galeria ha modificat notablement la seva morfologia.

El 21 de juny de 2000 es porta a terme una altra exploració important: el nostre objectiu és seguir el riu subterrani aigües avall de la Confluència. Abans d'entrar, ens assegurem que la previsió meteorològica és del tot favorable, ja que una pluja forta podria convertir la cavitat en una ratonera de la qual no sortiríem amb vida (ni, possiblement, sense ella, ja que els nostres cossos serien arrossegats fins a cotes molt baixes, esquarterats i els trossos escampats o penjats per les parets). La incursió serà llarga i complicada: aquesta galeria té un cert pendent en coincidir sota el

meandre excavat al llarg de la rampa de Sant Onofre; per aquest motiu sovint hi ha salts d'aigua, i allà on hi ha meandres estrangulats - molt freqüents - s'originen cascades, algunes de les quals varem haver de superar amb cordes o passos atlètics. En alguns punts, el soroll dels salts d'aigua és tan gran que és del tot impossible parlar-nos a més de dos metres de distància. Després de moltes hores d'exploració, esgotats i preveient un retorn encara més dur, decidim fer mitja volta tot i que la cavitat continua. Fins aquest punt, calculem haver recorregut prop d'un quilòmetre i mig per aquesta galeria, que bategem amb el nom de "Galeria de les Cascades"; quant a la fondària, el fet de portar un altímetre digital de gran precisió ens permet saber que estem a la cota -172 m a comptar del punt d'accés a la cova (o 187 m de desnivell des del punt més alt de la mateixa).

El 19 de novembre de 2000, i per encàrrec de la Direcció General d'Energia i Mines, els espeleòlegs iniciem la davallada a la rampa de Sant Onofre amb la intenció d'arribar a les galeries mineres de la cota -720. L'objectiu és veure fins a quin punt la mina està inundada i verificar l'estat de la rampa. Ja fa unes setmanes que s'ha aturat el corrent d'aire que hi circulava i això és considerat un

El segon ràpel

mal auguri. Tan sols a 150 m de desnivell per sota de la boca de la rampa, un toll d'aigua que ocupa tota la secció de la galeria atura la nostra progressió: la mina està inundada i l'aigua puja a raó de 3 cm per hora. Tot i que no esperàvem la cota d'inundació tan amunt, la veritat és que tampoc ens va sorprendre: a fi de comptes, en el decurs de totes les nostres exploracions a la cova havíem estat testimonis privilegiats de la seva evolució i dels grans cabals que hi passaven. L'empresa minera que explota la sal gemma posa en marxa un sistema de bombeig per mantenir la inundació a un nivell prudencial. No obstant això, les cotes més baixes de la cova assolides a l'exploració del 21 de juny ja són sota l'aigua.

Si voleu
mes informació
la trobareu al llibre
Sota la sal de Cardona,
de Ferran Cardona
i Josep Viver.

Galeria superior

Bon dia, marxadors!

Mesos de feina i dedicació
resumits en tres paraules

Manuel Castillón i Antoni Olivares

Bon dia, marxadors! Amb aquestes paraules de benvinguda, o algunes de similars, arrenca cada any la Marxa d'Orientació per Descripció, una de les activitats més emblemàtiques de la nostra entitat i que enguany ha arribat a la seva 53ª edició.

És possible, però, que els marxadors i marxadores, atrafegats per seguir el recorregut en els temps marcats per l'organització, per no saltar-se cap control, per no perdre's i per donar un cop d'ull al paisatge, no valorin prou bé la tasca desinteressada i duta a terme durant molt de temps per un grup de persones que han fet possible una jornada força entretinguda.

I és que, com explica en Tòfol Soler, vocal/delegat del Grup de Marxes de l'Agrupació Excursionista Talaia, una marxa comença l'endemà d'haver acabat l'anterior perquè són moltes les tasques i les tecles que cal tocar per tenir-ho tot a punt abans de donar la sortida a la Marxa. El primer que fem, amb un grup de quatre o cinc persones, és decidir on la farem; després anem a parlar amb l'ajuntament del lloc on s'ubicarà la sortida per explicar què volem fer. El següent pas, segons Soler, és trobar el lloc on farem l'esmorzar. Després busquem camins, quatre o cinc quilòmetres al voltant del lloc triat per esmorzar i, si hi ha masies, parlem amb els pagesos per demanar-los permís per passar-hi. Així, al llarg de la primavera i l'estiu es van fent sortides i es treballa sobre el terreny per buscar les carreteres d'accés, els camins i anar embastant el projecte de la marxa.

D'aquesta manera, continua en Tòfol Soler, quan arriba el setembre ja tenim decidits la sortida, on s'esmorza i les quatre o cinc masies o punts destacables per on volem passar. La feina continua amb un grup més nombrós de persones durant els mesos de setembre i octubre. Es tracta ara de fer més sortides per tal de trobar els camins i corriols que enllacin els punts triats, fer tasques de neteja de vegetació i anar conformant el recorregut final, amb el quilometratge i els temps corresponents.

També es torna a visitar el punt de sortida, per tenir ben clares les seves possibilitats i necessitats, i l'ajuntament que acollirà la marxa per tramitar els permisos d'ús d'espai públic i les autoritzacions de pas i sol·licitar els materials necessaris, com ara tanques, i les possibles ajudes i col·laboracions.

La següent fase de la preparació de la prova és efectuar el recorregut complet per elaborar la descripció de l'itinerari, l'apartat més important per al bon desenvolupament de la Marxa de la Talaia, i tot seguit comprovar la seva exactitud en una nova sortida. Als voltants de Nadal, la feina ja gairebé ha d'estar enllestida. Al gener es completa la planimetria i al febrer, si tot ha anat bé, ja es pot enviar tot el material –reglament, descripció, mapa i relat complementari– a la impremta.

I així, arriba el dia de la prova de foc: la realització de la Marxa d'Orientació per Descripció. Abans, però, els organitzadors hauran

hagut de deixar ben lligats aspectes com la senyalització per arribar al punt de sortida, l'elaboració dels entrepans per a l'esmorzar, el repartiment d'aigua, els controls de pas i de motxilles, les mesures de seguretat... i altres més que de ben segur escapen a les persones que hi participen.

Bon dia marxadors! La marxa arrenca i els seus organitzadors creuen els dits perquè tot surti bé i tothom gaudeixi de l'activitat. I potser ja estan pensant en la següent.

Per si de cas, reserveu aquesta data a la vostra agenda: l'11 de març del 2012, 54a Marxa d'Orientació per Descripció. El lloc? L'Alt Penedès, per la rodalia de Subirats (i això és tot el que us podem dir). No hi falteu!!!

Una marxa en xifres

A part de mesos de feina, l'organització i el desenvolupament de la Marxa d'Orientació per descripció requereix l'ajut i la col·laboració d'un bon nombre de persones. Per fer-se una idea, res millor que conèixer les dades de la darrera Marxa, celebrada a Canyelles el 20 de març passat.

No tot s'acaba amb la Marxa

Tot i que la Marxa d'Orientació per Descripció és la tasca més destacada, el Grup de Marxes de la Talaia organitza i col·labora en l'organització i amb la seva participació en d'altres esdeveniments excursionistes, de tal manera que l'agenda del 2011 ha estat força atapeïda.

Així, al gener es va realitzar una nova edició de la Caminada Popular, que va aplegar 560 persones. Al llarg de l'any també s'han dut a terme quatre sortides del cicle "Anem cap als 100" en col·laboració amb l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú i la Diputació de Barcelona, i tres excursions més dins el programa "Mou-te", del consistori vilanoví. També cal destacar una excursió de col·laboració amb la Creu Roja –amb recollida d'aliments inclosa-, una de suport a l'Associació de Familiars de Malalts Mentals del Garraf i la Caminada de la Festa Major.

Tot plegat, explica Tòfol Soler amb orgull, es tradueix en que més de 2.000 persones han participat de les activitats del grup.

A l'esquerra dalt:

Els marxadors presenten la seva documentació abans de sortir

A l'esquerra a baix :

Un cop acabada la Marxa, els participants reben material informatiu i obsequis

A l'esquerra::

Arribant al mas Roig en la Caminada Popular d'aquest any

A sobre:

Corrua de caminaires en la Caminada Popular d'enguany

Control

Sortida

Situació

Canyelles (Casal)

Pas 1

Bosc

C. motxilla

R.Cogull

A

Can Domingo

Pas 2 Línia elèctr

Pas 3 Barraca

B

Can Simó

C

Carrer Cartagena

D

Coll Can Ramonet

Pas 4 Riera

E

Marge Llarg

F Puig Àliga

G

Cal Muntaner

Pas 5 El Collet

H

B.d.Collet

Arribada Canyelles (Casal)

Persones

Cristòfol Soler, Pilar Porras, Salvador Butí, M. Carme Barceló, Josep Candela, Joan Raventós, Jani Ferrer

Tina Moya

Rosa Farriol

Josep M. Also, Dolors Lacasa, Xavier Capdet, Aina Castellví

Jordi Martí

Antoni Ordovàs

Vicenç Carbonell, Rosa Raventós, Pep Torras, Paqui Sánchez, Ernest Perera, Teresa Duran, Pili Meléndez, Margarita Hernando, Manel Grau, Creu Roja

Andreu Usieto, Maria Aragonès, Josep M. Raset, M. Antònia Papiol

Xavier Salleras, Jesús Santacana, Enric Viver

Ramon Forgas

Josep Elias, Marina Massó, M. Rosa Ivern, Viky Florenciano

Joan Toledano, Josep Bruna, Joan Castaño, Virtudes Martínez

Josep M. Sánchez, Petri Pérez, Lurdes Campins, Salvador Pujadas, Creu Roja

Xavi Rosell

Josep Candela, Evelia Casado, Tina Moya

Cristòfol Soler, Pilar Porras, Salvador Butí, M. Carme Barceló, Josep Blanes, Blanca Forgas

Equips	Persones
Obrir marxa	Josep Blanes, Blanca Forgas, Evelia Casado, Montse Carbonell, Xavier Gallardo, Núria Pérez, Antoni Olivares, Josep Carbonell, Josep M. Castellón, Jesús Sánchez
Escombra	Jani Ferrer, Ricard Sabaté
Informàtica	Ramon Casas, Jaume Esteban
Preparació itinerari	Cristòfol Soler, Pilar Porras, Xavier Salleras, Jani Ferrer
Descripció itinerari	Blanca Forgas
Relat complementari	Vicenç Carbonell, Jesús Santacana (fotos)
Horaris	Josep M. Sánchez, Salvador Butí
Repartiment controls	Jani Ferrer
Materials divers	Xavier Salleras, Cristòfol Soler, Pilar Porras, Lurdes Campins
Megafonia	Cristòfol Soler
Trofeus	Josep Candela, Cristòfol Soler, Jani Ferrer

Itineraris excursionistes pel Garraf i l'Alt Penedès

La Plana Rodona – Castell i conjunt històric d'Olèrdola – Puig de l'Àliga – Fondo del Teixidor – Mas de l'Artís – Vilanova i la Geltrú

Itinerari i fotos: Josep Blanes

Horari: Pere Fernández

Un recorregut històric i panoràmic

Aquesta és una altra de les excursions del seguit d'itineraris que proposa la Colla dels Dimecres, un grup de veterans talaïencs i altres d'independents que hi participen. L'itinerari segueix aquesta petita serralada que s'inicia a la Plana Rodona i s'enlaira cap a l'acinglerat promontori del conjunt monumental de Sant Miquel d'Olèrdola, on la panoràmica s'obre des del Penedès fins al Garraf, amb el massís de Montserrat al fons i a llevant. Continua el camí vorejant la serra del Cavall, a tocar d'un sector urbanitzat que s'enlaira per la carena de la Peña de l'Escofet fins que s'arriba a dalt del puig de l'Àliga, el més alt i el millor lloc de guaita d'aquestes comarques. Des d'aquí veurem els cims del massís del Garraf i en primer terme el puig Montgròs i tota la plana vilanovina. Al costat oposat, amb Vilafranca al davant, l'extensa plana penedesenca, darrere la qual es poden veure des del Montmell fins al Montagut o les serres de Formigosa, la de Sovals o la del Bolet i altres elevacions. Baixarem pel camí a la dreta del turó de les Tres Partions fins a trobar el camí del coll de Cal Deus, que seguirem cap a la dreta per anar a enllaçar amb el GR-92 i baixar per l'exuberant fondo del Teixidor i fer cap al mas de l'Artís sense haver deixat el GR-92. Bona estona més tard arribarem a Vilanova i la Geltrú.

Inici 0 h 00 min Plana Rodona - Olèrdola

Si arribeu amb el bus de línia o en altres vehicles podreu sortir pràcticament des de davant l'Ajuntament i tornar pel carrer Fontanilles, seguir pel camí que voreja la riera de l'Adoberia i continuar pel sender GR-92-3 (fondo de la Seguera) per la pista del fondo de la Vall fins arribar al primer trencall, que seguirem per la branca esquerra fins a la primera font, la de Fontanilles.

0 h 25 min Font de Fontanilles

El camí va flanquejant i enlairant-se fins a la font de l'Alba, actualment eixuta. Seguim fins a derivar a l'esquerra i travessar (amb compte!) la carretera del Castell; per l'altra banda i prop de les muralles trobareu un lloc amb taules i seients per si voleu descansar o esmorzar. La visita al Centre d'Interpretació del recinte monumental és optativa, previ pagament de la taxa establerta, però és força interessant conèixer aquests jaciments arqueològics.

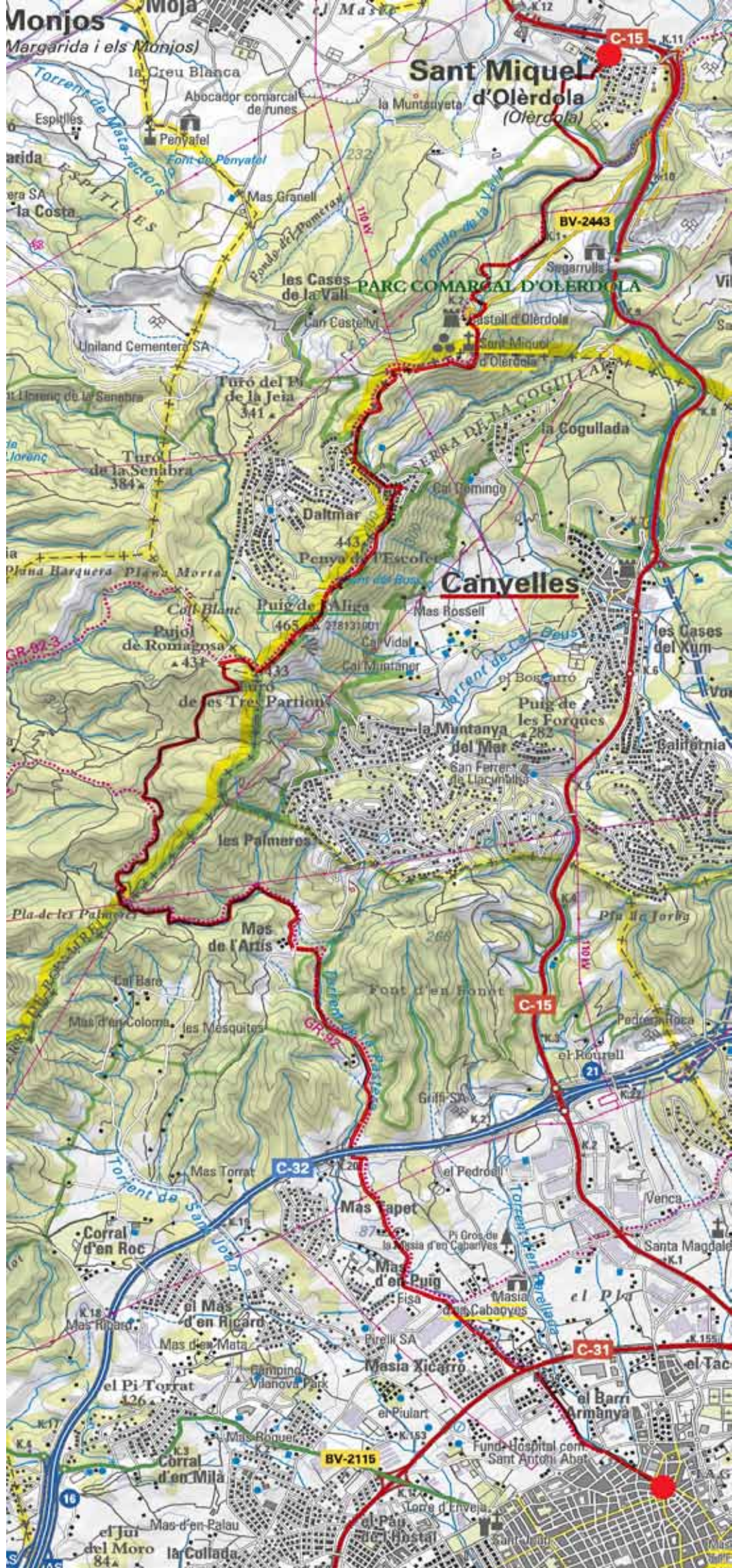
0 h 52 min Descans davant del Castell

Sortim en direcció al pla dels Albats, una necròpolis amb un important conjunt de tombes dels segles X i XI excavades al rocallís, anomenades antropomorfs o també olerdolanes. Una mica més enllà el camí gira i davalla per anar a passar sota la cinglera, amb

Les cireres de pastor donen una nota de color baixant pel fondo del Teixidor

una bona vista de l'enlairada ermita damunt l'espadat, sense deixar els senyals del GR que ens aniran conduint per una pista fins a la urbanització Daltmar, on anirem resseguint el carrer més carener, havent deixat a l'esquerra el trencall que portaria a Canyelles.

01 h 20 min Urbanització Daltmar

Voregem la penya de l'Escofet, sota la qual, uns centenars de metres mes avall, hi ha els cingles coneguts com la "Facu", coneguda escola d'escalada de la comarca. Seguirem enlairant-nos fins a la bifurcació, on s'opta per continuar pujant fins a dalt del puig de l'Àliga (465 m) per un sender rocallós, o bé continuar la pista esquivant l'ascensió al cim i seguir pel camí de baixada. Ja dalt el cim, obviant la nova i omnipresent estructura de la torre de vigilància d'incendis, des de la creu de ferro que la Talaia va col·locar allí l'any 1964 podeu albirar les excel·lents panoràmiques que es poden guaitar des d'aquest cim, sobretot les més llunyanes, ja que les més properes i les que tenim a sota resulten un panorama excessivament trinxat per les moltes urbanitzacions d'aquelles valls. Seguirem per la carena passant pel costat de la fita del vèrtex geodèsic.

01 h 47 min Cim del puig de l'Àliga

Baixarem del cim i de seguida retrobarem la pista per la qual hem vingut, que segueix carenejant fins el segon cim o turó de les Tres Partions, amb caseta i antena de telecomunicacions. A partir d'aquí, i per no baixar pel descompost camí de la carena, unes desenes de metres abans d'arribar a la caseta surt un sender a la part dreta que ens portarà avall fins a una confluència de camins prop del pujol de Romegosa, que nosaltres seguirem avall en ziga-zaga fins a desembocar en el camí que ens duria al coll de Cal Deus. Però en comptes de seguir-lo cap a l'esquerra ho farem cap a la dreta on, una estona més tard, trobarem

*Pàgina anterior a l'esquerra:
Baixant pel fondo del Teixidor*

*Pàgina anterior a la dreta:
Mapa del recorregut*

*En aquesta pàgina
Pic de l'Àliga
Tombes antropomorfes al pla dels Albats
Caminant sota el cingle d'Olèrdola
Muralla del conjunt monumental d'Olèrdola*

Temps de caminar: 4 hores i 20 minuts
Desnivell positiu : + 329 m
Desnivell negatiu : - 410 m
Longitud aprox.: 16,5 km
Cartografia : Parc del Foix i Parc d'Olèrdola
Escala 1:20.000 - Editorial PIOLET i Diputació de Barcelona

els senyals del GR-92, i derivant a l'esquerra i en lleuger pendent resseguirem pel frondós fondo del Teixidor.

02 h 40 min Fondo del Teixidor

Aquest és un dels camins més feréstecs i més agradables d'aquestes contrades. És recomanable seguir-lo durant el mes d'octubre, quan els nombrosos cirerers d'arboç estan ben madurs. Cap a la part final, els senyals de GR se'n van per un camí cap a l'esquerra. Nosaltres continuem avall pel fondo del Teixidor i, sense cap derivació, fem cap al fondo de les Oliveres, que seguirem avall i que en pocs minuts ens portarà fins al conegut mas de l'Artís.

03 h 08 min Mas de l'Artís

Sortirem d'aquí pel camí del GR que passa per una zona de bosc i torrent i uns minuts més tard connectarem amb la pista que ja no deixarem fins a Vilanova, ja que el torrent que hem seguit, paral·lel a la pista, és el conegut torrent de la Pastera.

03 h 52 min Pas sota el canal del pantà

Així, seguint aquesta pista, deixarem a la dreta el maset del Safont, i una estona més tard l'itinerari travessa pel túnel sota l'autopista C-32. Un quilòmetre més avall, després d'una ziga-zaga de la pista, passarem sota el canal de reg del pantà, i tot seguit pel costat de la zona industrial de la Plana.

04 h 08 min Pas sota la variant de la C-31

Poca estona després de creuar la variant de la C-31 per sota del pont, en el camí que seguim proliferen les edificacions i els horts familiars,

i poc abans d'arribar a la ronda Ibèrica deixarem a la dreta la torre del Garrell, una torre de defensa de la guerra carlina edificada el 1874.

04 h 20 min Ronda Ibèrica – Torre de la Immortalitat

Quan finalitzem aquest itinerari, a l'altre costat de la ronda Ibèrica trobem la torre de la Immortalitat, adossada al mur de l'església dels Josepets el 1837, tocant a l'hospital de Sant Antoni Abat. Punt final del recorregut.

NOTA : Els horaris indicats són de temps efectiu de caminar i no s'inclouen les aturades.

1a Lliga d'escalada Penedès-Garraf

Albert Rovira

Agrupación Excursionista Atalaya
(Afiliada a la Federación Española de Montañismo)
San Pablo, 27 • Tel. 905 • Vilanova i la Geltrú

Agradado conocimiento:

Tenemos la satisfacción de comunicarle que en fecha 1 de febrero de 1995, ha quedado federada nuestra entidad, por todo lo cual sus socios pasan a tener las ventajas que reporta la posesión de la Tarjeta de Federado, tales como rebajas en los refugios de la Federación, viajes por la Banfo, y poder tomar parte, oficialmente, en las competiciones deportivas de montañismo. Para poder obtener esta tarjeta, precisa de Vd. que presente en Secretaría 3 fotos-carnet y 5 Ptas. por tarjeta.

Al mismo tiempo ponemos en su conocimiento de que próximamente se celebrará la inauguración de la temporada oficial de nuestra actuación, con diversos actos que abarcarán todo el mes, así como conferencias, exposiciones, sardanas, teatro, exposiciones y excursiones con camping.

Es por todo ello que le pedimos que no deje de frecuentar nuestro local, el cual está a su disposición todos los días de 7 a 9 de la noche, y especialmente a ti, joven y jovenita, te rogamos te incorpores a este ramillete de saludables excursionistas.

Con la práctica de ello tendrás la salud física y la paz moral que te dará fortaleza para afrontar todos los momentos de tu vida particular y colectiva.

Bastante que en las excursiones hay mucho que aprender, tanto en el sentido físico (orientación, observación, recordación de las impresiones y detalles que te harán más ágiles para andar por cualquier parte con un sentido propio y seguro) como moral, de crecimiento en un poder sobrenatural, de práctica de deportividad y convivencia con otras personas, de conocimientos de paz y tranquilidad en la quietud de unos parajes agrestes e imponentes, que dan una serenidad y equilibrio de los que tan faltados estamos en la ciudad.

Esperando pues que sean estos temas de su agrado, le quedamos pendientes de sus deseos y aspiraciones en lo posible.

LA JUNTA

Pel que fa a la final, vam tenir més problemes, ja que en teoria s'havia de fer a Sitges, però per diferents raons que ara no cal explicar vam estar a punt de no fer-la, una mica per impossibilitat i desesperació.

Quan ja pensàvem que no faríem la final, un dels organitzadors de la Lliga, l'Antonio Guerrero, va aparèixer informant que l'Ajuntament de Calafell muntava la Festa de l'Esport i que llogava un rocòdrom. Si volíem

ens podríem ajuntar a la moguda i aprofitar-la per fer la final de la Lliga de la Vegueria.

Vam pensar que era l'única manera de finalitzar una Lliga que semblava que havíem de deixar penjada, i així ho vam fer.

Al final creiem que va ser un èxit tot i els contratemps, amb 35 participants en 4 categories: Màster, Màster-amateur, Amateur i Fèmines.

La classificació final va ser:

Categoria Màsters:

- 1r: Manuel Reina
- 2n: Oriol Aymamí Tomás
- 3r: Angel González Espino

Categoria Màsters-amateur:

- 1r: Daniel Alonso Espinosa
- 2n: Antonio Guerrero Sánchez
- 3r: Ricard Coll Ràfols

Categoria Amateur:

- 1r: Josep M. Ferré Ruiz
- 2n: Sergi Miquel Ripollès
- 3r: Juan Antonio Arrieta

Categoria Femenina:

- 1a: Laura García Gimeno
- 2a: Sara Blázquez Casanova

Gràcies a tots per fer-ho possible.

*A dalt a l'esquerra:
Un dels participants en
la prova final de la Lliga*

*A sota a l'esquerra:
La prova final de la Lliga va aixecar
molta expectació.*

*Al mig:
Pòdium dels primers classificats
en la categoria Màster i, a sota,
de la categoria Màster-amateur.*

L'escut de l'Agrupació Excursionista Talaia

Antoni Ordovàs

Érem a la tardor de l'any 1955 i, des de l'estiu, uns quants membres de l'Agrupació Excursionista Talaia, llavors 'Atalaya', feinejaven usualment els diumenges al matí i algun vespre entre setmana en uns baixos del carrer de Sant Pau, núm. 27. Un edifici compost per una planta baixa, dos pisos i unes golfes. Un casal aixecat a principis del segle XX per la família Macià, originària de les Borges Blanques, un membre de la qual, en Francesc, seria en l'encara llunyà 1931 el primer president de la Generalitat restaurada. Dits baixos havien servit de magatzem de gra i oli, un comerç que, des de les Garrigues, regentava un altre membre de la família.

Per un ample portal (s'hi faria una vidriera nova) s'accedia als mencionats baixos d'uns set o vuit metres de fondària per uns quatre d'amplada. Al final hi restava, a l'esquerra, un quartet que faria el servei de secretaria i de les reunions setmanals de la junta. Al costat, un balcó donava pas a una exigua eixida on hi havia un clos per al sanitari. Un estatge insalubre que s'havia d'habilitar, enrajolar, cel·las, etc. i va estar rellogat a Pelegrí Escarrà, un professor (que també s'integrà en la primera junta) que feia servir les estances superiors per impartir pedagogia.

L'11 de setembre del 1955, en no estar encara condicionat el local, l'Assemblea Extraordinària de socis es va celebrar en el local antic de l'Orfeó Vilanoví. Un acte constitucional per entrar a formar part amb drets i deures en la 'Federación Española de Montañismo'. Assemblea que va trametre els estatuts de l'entitat acabats de llegir perquè fossin aprovats per la 'Federación' estatal amb la conformitat del 'Gobierno Civil de la Provincia'. Els components de la junta proposada havien d'estar recolzats per l'aval -imperatiu- d'una persona afectada al Movimiento. I un bonhomí personatge, que era soci (electricista) i deuria estar tutelat per algun mandatari del 'Movimiento' ens va signar el requeriment. Una composició de persones que tenien per ofici el de flequer (el president), un professor, dos mecànics, un fonedor, un impressor, quatre fusters, un paleta i dos empleats... Notori mostrarí de la industriosa Vilanova... Aquelles imposicions poden semblar avui dia de paròdia, no obstant, llavors era un coactiu de trista memòria per a la majoria d'aquella gent d'espardenya i de 'xiruca' -pobra canalla- amb edats de vint i escaig d'anys

que hagueren de suportar, com bona part de la població, el malastruc d'una guerra amb conseqüències desmesurades de pobresa i frustracions, si no més... Un grup de joves que feien d'aprenents, prop d'operaris, uns altres joves, de joveníssima lleva, que havien viscut la desfeta del Segre, de l'Ebre i, amb bona sort, una interminable 'mili', i en sabien prou de la impietat mostrada amb escriuix pel gran Anihilador que s'abocà venjatiu sobre el nostre país encerclat de pors, repressions, prohibicions humiliants, a voltes amb to de sordina on s'excloïa de l'educació pública la llengua de Verdaguer, Maragall, Carner... De vegades penses que vam ser uns joves afortunats d'encarar un esguard d'amplis horitzons...

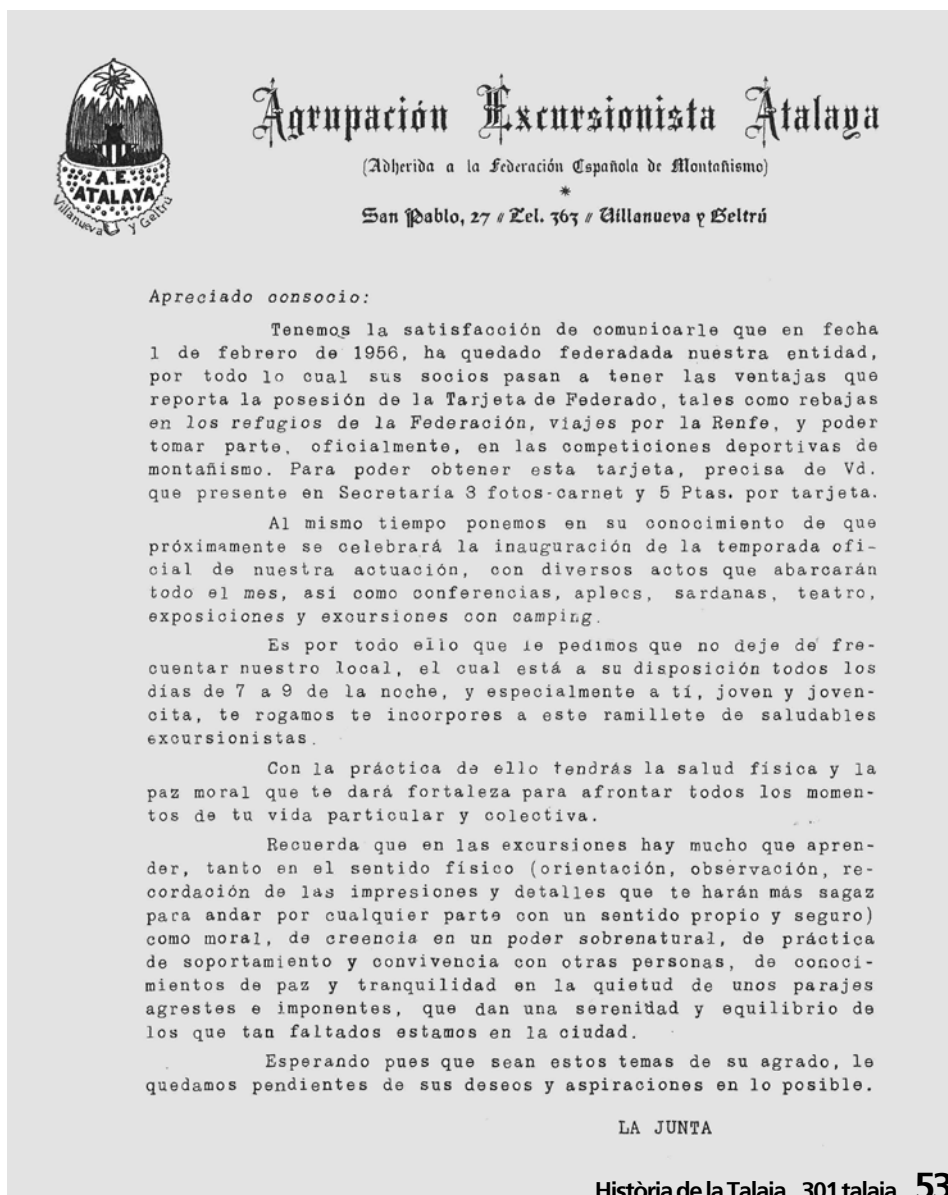
L'excursionisme associatiu va iniciar-se a Catalunya el 1876 de la mà de l'Associació Catalanista d'Excursions Científiques i, de la seva escissió, l'Associació d'Excursions Catalana que, pocs anys més tard, derivaria en el Centre Excursionista de Catalunya. L'essència d'aquell procedir consegüent del romanticisme encara manté l'actiu en un actuar.

Deixant de banda les variades facetes que es forneixen dintre de l'excursionisme, en el rerefons de cada entitat pot haver-hi un alè de fer

que ve de tals orígens: sentiment de poble, de cultura i l'interès per preservar la pròpia història. Aquest pensar no s'avenia gens amb el règim de llavors. Advertien, i amb raó, que els practicants d'anar a la muntanya, concretament al Principat, mantenien un ferment de vindicant rebel·lia. L'estadi obert de la naturalesa, les acampades, era un terreny procliu per sentir i gaudir del suprem anhel de la llibertat... A la nostra ciutat, salvant uns quants assajos associatius, no hi va evolucionar un arrelament sostingut; potser si no hi hagués hagut el 1936, amb el trencament de tants somnis... L'història de la Talaia és prou sabut, però sempre resta algun punt que pot estendre's una mica més...

En engegar la tramitació de la carta magna de l'Agrupació, els seus estatuts, els permisos imprevisibles, també calia anar lligant caps per al funcionament oficial d'una entitat novella tenint pel mig les obres del futur estatge, gairebé sense diners... S'haurien d'imprimir uns folis per a la correspondència que fossin escaients, amb una capçalera amb el nom de l'entitat, i per al conjunt s'hauria

Primer document on apareix l'emblema de la Talaia, de l'any 1956. Arxiu Talaia

de triar també un escut, emblema, que fos un representatiu gràfic de l'entitat.

De sempre, l'activitat humana ha tingut la necessitat d'uns senyals d'identitat, signes d'un col·lectiu o d'un personal encuny. Així fou que gairebé a corre-cuita, romanent encara en el 'Coro', es plantegés la qüestió de tenir un emblema que representés l'Agrupació Excursionista Talaia. En una de les reunions de junta es cercaren idees i amb poques propostes aviat es va estar d'acord amb un dibuix que un mateix exposà: un aglà tan comú del garric, o coscoll, coscó (*Quercus coccifera*) dels nostres paisatges.

Durant els anys 'd'espera', adolescents, admiràvem els companys de motxilla d'altres poblacions que duïen les insígnies dels seus clubs, centres excursionistes, en la tapa de la motxilla o en l'anorac... I fou en aquell instant que es tingué l'acord de l'entitat per aprovar un logotip fet amb diligència perquè el temps se'ns tirava a sobre... Què podia palesar un aglà? En les primeres excursions a muntanya, que amb prou feina en sabíem els noms, fent la descoberta d'un territori, la nostra comarca, ran la mediterrània, per l'agrest Garraf, el seu massís muntanyós solcat de 'fondos', mot sembla que endèmic d'aquests relleus calcaris, de feréstega petjada. Si surts d'una lleu sendera que sovint transcorre entre esmolats 'rasclers', cal estar atent en avançar la passa advertint fenedures, paranys sota el pròdig brollam d'arçots, ullastre, o bargalló. O bé el càrritx feridor d'altres canyiuels, i romaní, i bruc, i llentiscle i l'omnipresent arbust del

coscó que, en gran mesura, abasteix tan singular terreny. Planta de fulles punxants o rebrots tendres en la primavera, curulla a la tardor del fruit sec que deu alimentar animals de l'eixut entorn. Talment, en embeure's d'una vivor de la nostra muntanya immediata, és fàcil avenir-se a una inspiració... L'enquadrament de l'escut ja estava fixat i llavors s'hi havien d'agregar uns motius que són referència del que representa. En la part superior de l'aglà un clap en blanc, un cim nevad, l'alta muntanya, tan escatimada pels practicants

de l'època, guarnit per una edelweiss, la (*Leontopodium alpinum*), un exponent de l'alpinisme i, d'un temps ençà, símbol d'una natura incontaminada... La flor de neu, en dèiem, presència que advertírem per primer cop pels estimbals d'Ordesa, precisament l'estiu de 1955. A sota, en la clofolla, el nom de l'entitat, i al centre de l'aglà, l'escut de Vilanova i la Geltrú. En un principi, envoltant la base, també hi anava el nom de la ciutat. En l'esdevenir, els noms serien normalitzats en català.

L'1 de febrer de 1956, en una comunicació impresa dirigida als socis i sòcies, es feia saber que ja érem federats. L'encapçalament de la carta du per primera vegada l'escut de la Talaia.

A dalt:
Felicitació de Nadal de la Talaia de l'any 2007
on apareixen exemplars de coscó
i les seves glans. Foto: Salvador Butí

A l'esquerra:
Pujant pel fondo del Teixidor enmig
de coscons. Foto: Ricard Sabaté

Grifone

Origen

El 1980, un grup d'empresaris catalans del sector tèxtil, amb una profunda vocació alpina, varen iniciar un projecte que van batejar amb el nom de Grifone.

Els seus productes eren fortament especialitzats: peces tècniques isotèrmiques. Això els va portar a convertir-se en la primera marca de la península a incorporar la membrana Gore-tex, que permet al teixit del producte ser transpirable, impermeable i, a la vegada, resistent al vent.

El 1985, amb la primera expedició catalana a l'Everest, Grifone es va consolidar definitivament amb la marca d'alt nivell: li va ser confiada la producció de tot el material tècnic.

El 1999, Naturtec Indústries, S.A. va adquirir la totalitat del capital per projectar Grifone més enllà de les seves pròpies fronteres. La marca es va consolidar en el mercat dels esports especialitzats, al mateix temps que captava l'atenció dels esportistes amateurs.

Any rere any, amb el patrocini d'expedicions a l'Himàlaia, al Pol Nord, a la selva africana o al continent antàrtic, Grifone ha anat sumant nombrosos èxits. L'assessorament dels components d'aquestes aventures ha aportat a la marca un gran cabal de millores i innovació al més alt nivell de prestacions.

Filosofia

"El secret de l'èxit és analitzar els processos des del punt de vista del client". Aquesta fórmula de Henry Ford segueix vigent per Grifone.

Per això, parlar de qualitat és parlar d'orientació al client i innovació. El desenvolupament constant de la nova producció, l'atenció personalitzada al client, les avançades aplicacions informàtiques, el disseny, la logística, etc. Juntament amb el compromís d'una disciplina de treball responsable, ha sig-

nificat fer créixer una cultura empresarial nova que es distingeix per la seva flexibilitat, dinamisme i capacitat d'integrar a l'organització els coneixements d'especialistes externs, que treballen com autèntics socis i aliats de la marca.

El Griu

Aquesta criatura llegendària és un híbrid amb cap i ales d'àguila, cos de lleó i, ocasionalment, cua de serp.

Expliquen algunes llegendes que construïen nius en paratges abruptes, propers a tresors amagats, que custodiaven amb molta cura i un fidel instint de vigilància i protecció. Aquestes característiques han fet que fos agafat com a símbol d'identitat de la marca Grifone.

Línies de producte

Alpine tools

La producció dels models "Alpine tools" està bàsicament destinada per a la pràctica de qualsevol activitat esportiva a l'aire lliure, en la muntanya, en el mar o en les profunditats de les coves. Poden ser utilitzats pels més exigents alpinistes, en expedicions punteres i en situacions extremes, i també per tots els amants de la muntanya o del 'trekking', practicants de la nàutica, etc. En fi, tot esportista té accés a models pensats per assolir el millor resultat final.

Protection

"Protection Grifone" es compon de models adaptats a les activitats dels professionals de la protecció, principalment dels cossos de seguretat. Hi ha productes per a la policia d'anar a peu, policia de barri, policia polivalent, policia en moto de cilindrada i policia de "campanya", per a tots els sectors dels cossos de seguretat de l'Estat i de les autonomies, els col·lectius de vigilància forestal o fins i tot per als cossos especials de vigilància dels parcs nacionals i naturals, etc.

Teixits

Grifone utilitza teixits de la més avançada tecnologia per aconseguir en les seves peces un alt grau de qualitat i durabilitat.

Existeix una extensa varietat de teixits i materials amb una finalitat diferent per a cadascun d'ells.

Producció

El sistema de producció es basa en tallers ubicats a Catalunya, Portugal, Europa de l'Est i la Xina.

Grifone aplica el control de qualitat en tres fases: durant el procés, a la sortida del taller i a l'arribada al magatzem logístic de Barcelona. Només en aquest moment les peces passen a ser considerades peces Grifone.

Grifone planifica la introducció de nous productes en el mercat partint de l'estudi de les necessitats reals dels clients. Grifone gaudeix d'un disseny acompanyat de noves tècniques

de producció que poden fer del nou producte una vertadera innovació a nivell industrial i comercial.

ISO 9001:2000

El grau d'implicació exigida perquè els clients es beneficiïn de productes que proporcionen la més alta satisfacció ha portat a Grifone – Tèxtil Seu, S.A a l'obtenció de la qualificació de la norma UNE-EN ISO 9001:2000 de satisfacció total al client ER- 1658/2003.

Això confirma el nivell de qualitat assolit, relatiu a: teixits d'altres prestacions, disseny ergonòmic, confecció, logística, distribució, atenció al client, control constant en tota la cadena de producció...

Outsourcing

Grifone aposta per una creixent autonomia dels esglavons executius de l'empresa i la integració de gestions de tota la cadena logística.

Una vegada presa la decisió d'obrir la gestió empresarial a una filosofia de diàleg continu, Grifone ha flexibilitzat ulteriorment la seva infraestructura, delegant funcions a empreses externes especialitzades ('outsourcing' o subcontractació) per a la seva integració organitzada com a 'partners' de la companyia.

Aquest tipus d'infraestructura permet una major i efectiva capacitat de resposta davant els clients, una millorada capacitat d'innovació i l'increment del valor dels seus productes.

Projectes de futur

Obertura al mercat internacional, en particular europeu.

Activació d'un canal de comercialització a través d'Internet.

Creació d'una 'partnership' tecnològica amb Antonio Miró pel desenvolupament de línies 'streetwear'.

Consolidació de la distribució de la línia "Protection" gràcies a un acord amb "El Corte Inglés".

Ampliació de les col·leccions de la línia "Protection".

Grifone team

"Grifone team" és un equip format per diversos alpinistes i esquiadors que, per la seva extensa trajectòria esportiva, són coneguts per tots. Les seves expedicions porten les peces Grifone al límit.

Grifone test

"Grifone test" és un grup que es compon d'alpinistes, escaladors, esquiadors i 'snowboarders' que proven el material Grifone per garantir la seva qualitat en disseny i confecció. Grifone manté una estreta relació amb personatges d'alt nivell, especialitzats en aquests esports.

Eduard Pasaban, membre de Grifone Team

Notícies

Mor Ramon Moliné, soci fundador

El dia de sant Josep d'enguany, amb 78 anys, ens va deixar el nostre consoci Ramon Moliné i Martí, soci fundador de l'Agrupació Excursionista Talaia i vicesecretari de la primera junta formada l'any 1955.

El Ramon sempre explicava a la seva família i als seus amics el molt que va gaudir amb la Talaia i l'orgullós que se sentia de ser-ne soci fundador.

L'entitat va publicar un recordatori en el Diari de Vilanova del dia 25 de març.

La Secció de Cultura rep el reconeixement Pau Casals per la seva trajectòria

La Secció de Cultura de l'AE Talaia va rebre el premi Pau Casals en reconeixement a la seva trajectòria i compromís cultural en la Festa de la Cultura Penedès 2011 que va organitzar l'Institut d'Estudis Penedesencs el mes de maig d'aquest any.

Amb aquest guardó, l'IEP reconeixia el treball fet per aquesta activa secció de l'AE Talaia des de la seva creació l'any 1957 en favor de la cultura pròpia i del Penedès. En el mateix acte, també es reconeixia la tasca incansable del també talaïenc Vicenç Carbonell en el camp de la toponímia i l'estudi dels noms de lloc de l'àmbit penedesenc.

Més cursos d'escalada

Entre els mesos d'octubre i desembre hem organitzat dos cursos d'escalada en roca. El primer, de nivell 2, va començar el 25 d'octubre i va finalitzar el 10 de novembre. Hi van participar set alumnes i dos instructors de l'Escola Catalana d'Alta Muntanya. El segon, de nivell 1, es va iniciar el 17 de novembre i finalitza l'1 de desembre, amb l'entrega de diplomes als set nous escaladors que s'hi van apuntar. En aquest cas, també s'ha comptat amb dos instructors de l'ECAM i el suport de la FEEC.

El GET i el GEAM reben el premi Pasifae

El Grup Espeleològic Talaia (GET) i el Grup d'Escalada i Alta Muntanya (GEAM) van rebre el premi Pasifae en la 6a edició de la Nit de l'Esport, organitzada el mes de juny passat per l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, Canal Blau i el Diari de Vilanova. El jurat va atorgar el premi al GET i al GEAM per la seva llarga trajectòria en el món de l'esport i en commemoració del seu 40è aniversari que va tenir lloc l'any 2010. Van recollir el premi Joan Rodríguez, president del GET, i Roger Archilla, president del GEAM.

En el mateix acte, l'equip Sambari X-Team de curses de muntanya, amb membres de l'AE Talaia, també va rebre el Premi Pasifae pels bons resultats dels darrers anys.

VI Congrés Excursionista Català

El dissabte 5 de novembre es va inaugurar a Lleida el VI Congrés Excursionista Català, tot just cent anys després del primer congrés, que es va fer a la capital del Segrià l'any 1911. El cap de setmana següent, 12 i 13 de novembre, van tenir lloc les ponències i tallers de treball al CosmoCaixa de Barcelona, on persones de diversos camps de l'excursionisme i d'altres especialitats van exposar les presentacions que havien preparat. Caldrà esperar la publicació de les conclusions del Congrés per avaluar-ne l'eficàcia i l'aplicació pràctica que en podem fer les entitats.

El GMEF continua caminant

El Grup de Muntanya en Família, que va iniciar les seves passes el mes d'agost de 2010, continua el seu camí amb petja ferma i decidida. En aquest moment, compta ja amb 47 famílies i amb un total de 89 nens i nenes d'edats compreses entre els zero i els setze anys. Constitueixen el GMEF 170 persones, comptant mares, pares, altres familiars i els menors.

El GMEF va estrenar el curs el dissabte 24 de setembre amb una acampada a la Torre de Fontaubella, al Priorat, al peu mateix de la Mola de Colldejou. L'endemà diumenge, els 60 excursionistes (30 dels quals menors) es van dirigir al peu de la Mola per iniciar-ne l'ascensió. Un petit grup amb infants van fer el que al GMEF s'anomena l'Opció Menuts,

un itinerari més curt i concident en part amb la ruta general. La resta del grup va fer cim a la Mola després de fer una visita d'exploració a la cova de la Mola.

El 23 d'octubre es va organitzar la que fou la 12a sortida del GMEF. Aquesta vegada, un autocar ple de gom a gom va desplaçar 54 excursionistes fins a Vidrà, a Osona, per anar a veure els colors de la tardor i enfilar-se fins al santuari de Bellmunt. Dels 54 caminaires, 23 eren menors, i tots ells, grans i petits, van optar per fer la ruta general, d'un total de 10 km i 400 m de desnivell. L'itinerari va tenir l'alicient final del salt del Molí, situat al riu Ges, prop del pont de Salgueda, que va retornar els caminaires fins a Vidrà. La pluja va arribar quan tothom era dins l'autocar, de tornada cap a Vilanova.

Es recullen 150 kg d'aliments

Dins dels acords de cooperació amb l'Assemblea Local de Creu Roja a Vilanova i la Geltrú, l'AE Talaia va col·laborar en la campanya "cap persona sense aliments" de recollida d'aliments per a la població més desfavorida de la ciutat.

Des del 14 de juny fins al 1 de juliol, els socis de l'entitat i altres persones podien fer una aportació en productes alimentaris i de primera necessitat. La resposta va ser molt bona i finalment se'n van recollir 150 kg. Les responsables de l'Assemblea Local de Creu Roja, que van agrair la col·laboració de l'entitat, es van sorprendre de la quantitat de material recollit.

Des d'aquí agraïm el suport de totes les persones que van fer-hi la seva aportació.

En el moment de tancar la redacció d'aquesta revista, el GMEF feia una excursió a la serra de Collserola. Era el 27 de novembre. Trobareu fotos de totes lessortides en el web de la Talaia.

De cara a la resta del curs, el Grup de Muntanya en Família té previst de visitar les muntanyes de Prades, Montserrat, les gorges del Foix i els camins de ronda de la Costa Brava, entre d'altres. També té previst fer un cap de setmana de neu al mes de març, fer una pujada nocturna a la Talaia al maig i acabar la temporada amb un cap de setmana de refugi.

Concurs

talaia agrupació excursionista

Butlleta de Concurs

Els anuncis d'aquesta revista estan muntats sobre imatges dels articles que hi apareixen.

El concursant haurà de relacionar el màxim nombre d'imatges amb l'anunciant corresponent.

A la dreta trobareu una butlleta amb una llista numerada de les imatges i al seu costat una altra llista amb els anunciants, on caldrà escriure el número corresponent.

Per cada anunci encertat es guanyaran 10 punts. A més a més, el concursant podrà presentar tiquets de compra o factures dels anunciants. Tindrà 1 punt per cada 10 € de compra i 30 punts per cada anunci diferent visitat amb compra. Qui tingui més punts, guanyarà el concurs.

Premis:

1r premi:
Jaqueta Windstopper Softshell de la casa GRI-FONE per valor de 235 €, d'InterSport Olària.

2n premi:
Lot de llibres de muntanya, de Cossetània Edicions.

3r premi:
Curs d'informàtica per Internet de Photoshop CS5, de BEEP MECA Centre d'Estudis.

4rt Premi:
Bullidor d'aigua elèctric de cuina, de Cal Vicentó.

Nom i cognoms:

Adreça:

Telèfon:

S'ha de fer arribar la butlleta emplenada a la Secretaria de l'AE Talaia, carrer Comerç 4, Vilanova i la Geltrú o enviar-la a revista@aetalaia.cat.

També podeu emplenar-la directament al web de la Talaia (www.aetalaia.cat).

Els tiquets de caixa o factures, s'han de fer arribar a la Secretaria de la Talaia, en un sobre tancat, a nom de Revista Talaia - Concurs 301.

El termini de presentació de la butlleta i els tiquets de compra finalitzarà el 29 de febrer de 2012

- 1 Alguns dels torrents portaven força cabal.
- 2 Barrera de blocs de gel al Lago Argentino que impedeixen l'accés a les geleres Upsala i Onelli.
- 3 Barrera de grans blocs de gel. Al fons, els cims del Parque Nacional de los Glaciares.
- 4 Branca d'avet (Abies alba).
- 5 Cascades d'Iguaçú. Vista dels saltants del circuit superior del costat argentí.
- 6 El segon ràpel.
- 7 Els Cuernos del Paine.
- 8 Estany de les Monges.
- 9 Frontal sud de la gelera Perito Moreno vist des del centre d'observació de Península Magallanes.
- 10 Galeria superior.
- 11 Impressionant frontal de la gelera Spegazzini.
- 12 L'itinerari travessa l'imponent bosc de l'Avetar.
- 13 Llops marins i corbs marins al canal de Beagle.
- 14 Meandre tallat transparent.
- 15 Parque Nacional de los Glaciares.
- 16 Pingüinera d'Isla Martillo. Un exemplar jove de pingüí patagònic.
- 17 Seguint la traça.
- 18 Torres del Paine (Xile). Ramats de guanacos

Autocars Vendrell

BEEP MECA

Casa Roset

Centre Fuji

Condis Mar Blau

Esports Prieto

Farmàcia Jorba

Feròptica

Herbolari L'Espígol

I. R. D. Gálvez

Instituts Odontològics

InterSport Olària

Iturat Bicycles

Llibreria La Mulassa

Mesón El Giraldivo

Tècnics Instal·lacions

Teixits La Rosa

Xurreria Trifón

Passió per les vinyes www.torello.es

TORELLÓ

VINYA DEL MARIETS

Xarel·lo - 8.280 ceps

Any de plantació: 1991

Activitats
Activitats culturals
Alta muntanya
Aplecs
Audiovisuals i projeccions
Caminades populars
Campaments
Carnaval
Conferències
Curses i raids
Descens de barrancs
Escalada
Espeleologia
Esquí alpí i de muntanya
Excursionisme
Expedicions
Exposicions
Marxes tècniques
Medi ambient
Muntanya
Presentacions
Raquetes de neu
Sardanes
Senderisme
Sortides en família
Tertúlies literàries
Visites culturals

Serveis als socis
Arxiu històric
Assegurances
Bar
Biblioteca de muntanya
Cursos de formació
Descompte en refugis i altres
Full mensual d'activitats
Lloguer de material
Local social (Casa Coloma, s. XVIII)
Mur Artificial d'Escalada
Pàgina web
Revista d'excursionisme Talaia
Sala d'actes
Sales de reunions
Secretaria
Tramitació de llicències

Carrer del Comerç 4
Vilanova i la Geltrú
Telèfon 938 931 257
www.aetalaia.cat

Agrupació
Excursionista
Talaia

fes-te'n.
soci

Adherida a:
Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Federació Catalana d'Espeleologia
Federació Catalana d'Esports d'Hivern